

Kapitola jedenáctá

POJETÍ HŘÍCHU A LIDSKÝCH PROBLÉMŮ

Výtah z knihy „Nové zjevení Pána Ježíše Krista“, str. 224 – 267, 11. kapitola.

Dne 22. února 1988 v 6:00 hodin ráno bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„To, co se v této kapitole bude probírat, má přímý a důležitý vztah k desátému duchovnímu zákonu, formulovanému na konci předchozí kapitoly (Zákon duchovní morálnosti a zkušenosti). Zatímco v tom úseku předešlé kapitoly byla tendence dívat se na jednotlivcovu chování ze stanoviska toho, co je a co není správné a vhodné, půjde v této kapitole o náležité pojmání, definování a chápání toho, co lidé nazývají hříchy a co považují za lidské problémy.

Pojem hříchu otrásá lidským vědomím a veškerým Stvořením od samého začátku aktivace negativního stavu (mnoho miliónů let) až do dnešní doby a bude to trvat tak dlouho, až nastane naprostý konec negativnímu stavu. Pojem lidských problémů má přímo co dělat s pojmem hříchů, neboť před aktivací negativního stavu žádné sentientní entitě nebylo známo, co jsou problémy.

Oba pojmy jsou ve skutečnosti charakteristickými pro typickou lidskou éru definovanou v knize „Základy lidské duchovnosti“ a nově probranou v poslední kapitole knihy „Hlavní ideje Nového zjevení“. Před tím, než se lidští tvorové objevili na vaší planetě, tyto koncepty nebyly vůbec nikomu známy, ani nikým prožívány.

Většina náboženství na vaší planetě nesprávně usoudila, že původ hříchů možno vystopovat u jediné osoby jménem Adam a jeho ženy zvané Eva, jakožto i u jediného živočicha nazývaného „had“ v nějaké zahradě, které se říká Eden. Vyprávění o Adamovi a Evě a o svůdci hadovi je symbolickým vylíčením zrodu či původu hříchu a lidských problémů, avšak ve svém doslovném smyslu tento příběh nemá vůbec co dělat s jakoukoli fyzickou realitou.

Pokud si vzpomínáte ze zjevení, daného skrze Swedenborga i zprostředkovatele tohoto přenosu, byl Adam původně, před stvořením Evy, reprezentantem prvních androgynních lidí na planetě Zemi, kteří uvedli příznivé podmínky na té planetě pro to, co se mělo vyvinout po jejich odchodu. Kdežto Adam a Eva představují druhý typ lidí, kteří se objevili na planetě Zemi v oddělené formě muže a ženy. V této formě oddělenosti, zobrazené odlukou femininity od maskulinity, se našly příznivé podmínky pro počáteční proces aktivace negativního stavu. Že zde se nejedná o dva samostatné jedince, je zřejmé z Genese (první knihy Mojžíšovy) 5:2, kde Bůh nazývá muže a ženu člověčenstvím.

Jak si jistě vzpomínáte, představovala zahrada Eden stav vědění a moudrosti, jaké tito lidé vlastnili a užívali. Had představuje počitkové a smyslové vybavení lidských fyzických orgánů, sloužících pro přijímání popudů ze zevního prostředí a pro vyslání popudů do zevního světa.

V hlubším smyslu, jenž do tohoto okamžiku nebyl zjeven, představuje Adam ve

skutečnosti originální Nejniternější duchovní mysl člověčenstva. Eva reprezentuje původní vnitřní mysl čili duševnost člověčenstva, která se vždy odvozuje z Nejniternější duchovní mysli (pamatujte si, že vše probíhá od toho nejniternějšího - duchovního k tomu, co je nejzevnější - přírodní), jak je zřejmé ze skutečnosti, že Eva byla stvořena z Adama, totiž z vnitřních duchovních principů, jak se vyskytují a postupují směrem k naplnění účelu svého zevního projevení a stávání se. Had v této souvislosti představuje původní zevní mysl člověčenstva. Jak jste si povšimli, v tomto bodě se užívá slovo „člověčenstvo“ namísto správnějšího „lidstva“. Tenkrát nebyli lidští tvorové, nyní se vyskytující, ještě zfabrikováni. Termín „člověčenstvo“ zde značí jak ženy, tak muže. „Člověk“ v tomto označení neznamena muž, nýbrž kombinaci obou - muže i ženy.

Život v zahradě Eden před Pádem představuje jednotu, jedinstvo a harmonii těchto substanciálních aspektů jedné sentientní mysli v plném vědomí, uvědomělosti a znalosti všech zákonů a principů, vládnoucích v duchovní, duševní i fyzické říši. Jak vidíte, neexistovala zde žádná nesouladnost či odloučenost. Proto žádné hříchy či problémy nebyly myslitelné. V té době také neexistovaly žádné nevědomé procesy ani neznalost.

„Had“ také představuje vědecké výzkumy zevní mysli pomocí senzoriálních a senzoriálních nástrojů, vztahujících se k životu na planetě a vůbec k zevnějšímu prostředí. Takže zvíře zde reprezentuje citovou náklonnost dívat se navenek za účelem regulování zevního prostředí a jeho přizpůsobování podle potřeb člověčenstva. V tomto je účel a užití jakékoliv zevní mysli. Jak se tak neustále díváte směrem navenek, může se vám stát, že se začnete převážně zabývat tím, co se děje zvenčí mimo vás. V takovém sklonu se skrývá nebezpečí, že budete tak pohlceni v aktivitách, týkajících se zevního světa, že je najednou budete považovat za oddělenou entitu neboli stav či okolnosti, nezávislé na sentientní mysli. V takovém posuzování je símě pro možnost aktivování negativního stavu.

Oddělování čehokoliv existujícího mimo sentientní mysli do jeho vlastní nezávislé jedinečnosti nakonec umožňuje shledat jej jako mající život v sobě a ze sebe, bez jakékoliv vytvářející sentientní síly. Fundamentální duchovní pravidlo, které se zde musí zopakovat, je v tom, že vše, co existuje a je, je a existuje díky představě o Jsoucnu a bytí v sentientní mysli. V absolutním smyslu, veškeré Stvoření je možné jenom proto, že je konkretizovanou ideou Absolutní sentientní entity - Boha Nejvyššího - nyní Pána Ježíše Krista.

Avšak - jak si vzpomínáte - jakmile ta idea je konkretizována, odívá se do vlastního nezávislého Jsoucna a bytí, aby tak zrcadlila přirozenost svého Stvořitele, jenž je Absolutně nezávislou sentientní bytostí. Tak je tomu v absolutním i relativním smyslu. Nicméně je pramen života té nezávislosti (v relativním stavu) vždy ve vytvářejícím činiteli či stavu.

Díváte-li se na něco navenek od sama sebe a přitom vidíte, jak to něco se vzrývá a žije, aniž by bylo někým zřejmě řízeno, pak můžete ztratit pravou duchovní perspektivu a než byste to viděli jako svou vlastní konkretizovanou ideu, počnete to považovat za nezávislé Jsoucno a bytí bez jakékoliv spojitosti se svým původním zdrojem. Nakonec můžete dojít k závěru, že není žádného takového zdroje. Tak zevní mysl neustálým díváním se a zkoumáním toho, co je zvenčí, může dojít k podobnému závěru. Tím dochází k nebezpečnému sklonu směrem k separaci.

„Jsou-li věci ode mne odloučeny“, může říci zevnější mysl, „a mají-li své vlastní

nezávislé jsoucno i bytí, pak je docela myslitelné, že já, vnější mysl, mám své vlastní jsoucno a bytí, nezávislé na žádném jiném aspektu celé sentientní mysli“. Když už dojde k vzniku takové představy, pak se musí vyzkoušet.

Povšimněte si, prosím, že had se se svou otázkou obrací ne na Nejniternější duchovní mysl - Adama, nýbrž na duševnost, to jest na vnitřní mysl, jež se zve ženou. Důvodem, proč se interiorní mysl nazývá ženou je, že ta mysl tvoří duši jakékoliv sentientní entity, jakožto i veškerého Stvoření i Pána Ježíše Krista. Duchovní mysl lidského jsoucna a bytí spočívá v jeho duši - ženě. Bez duše - ženy, nemá duch - muž prostředky k projevování svého života. Kdežto bez svého ducha - muže nemá duše - žena žádný život. Z této pozice je jejich rovnost absolutní.

Takže had čili vnější mysl se obrací na vnitřní mysl - duši s ideou, která se nabízí duchu - duchovní mysli k uvážení za účelem jejího možného uskutečnění. Povšimněte si, prosím, velmi pečlivě, odkud přichází ta otázka či myšlenka. Zde dochází k naprosto prvnímu porušení duchovního zákona - idea nevyhází z nejvnitřnější úrovně duchovní mysli, nýbrž, namísto toho, z nejvíce zevní úrovně zevnější mysli. Není záležitostí vnější mysli počínat jakoukoliv ideou, neboť taková činnost prostě není její funkcí.

Toto právě je prvním krokem ve směru k odštěpení a odluce zevní mysli od svého pramene - Nejniternější duchovní mysli. Jak vidíte, je zde položen základ pro aktivaci negativního stavu a pro zcela plodonosný příchod hříchů a lidských problémů. Nápad se ovšem týkal poznání toho, co se stane, bude-li se původ života a vědomě citících entit odvozovat ne z niterného, Božského, duchovního zdroje, nýbrž na místo toho z nějakého jiného pramene či vůbec z žádného pramene, ale z jakési divoké náhody či statistické pravděpodobnosti či jakýchkoliv jiných prostředků. Jak by takový život vypadal? Je takový život vůbec možný? A je-li tomu tak, pak jak, jakým způsobem by se lišil od toho, co je znám a prožívá se právě nyní?

Konec konců neexistovala žádná zkušenost takového života, a to na žádné úrovni sentientní mysli. Chybělo zde něco důležitého. Jak můžeme pokračovat ve svém životě, nemáme-li zkušenost něčeho docela odlišného? Toto je, na co se vlastně had - zevní mysl ptá duševnosti - vnitřní mysli - ženy. Interiorní mysl - žena vnímá platnost té otázky. Je přece funkcí duše - ženy mít takové vjemy, které slouží jako potrava pro myšlení i citění. Vskutku, ten nápad stojí za to, aby byl prozkoumán. Především se už vyskytuje. A jakmile se už jednou vyskytuje, musí se stát skutečností. Platnost jeho reality se může potvrdit jenom důsledky, následky a výsledky jeho uskutečňování (vzpomeňte si na pátý zákon - Zákon duchovního potvrzování platnosti a účelu). Tragédií je pouze to, že nápad přišel ze špatného konce. Neboť odpověď musí být dána prostředky a jazykem, které jsou vlastní zevní mysli - konkrétním, faktickým způsobem vnějšího prožitku.

Duševnost - vnitřní mysl - žena zjistí, že ta myšlenka je zajímavá, předloží ji Nejniternější duchovní mysli - muži. Není-li původcem té představy, nemá duchovní mysl v této věci na vybranou, než uznat její platnost. Jakmile je uznána nejniternější myslí jako platná, pak se tato idea stane doopravdy živou a začne prospívat a žít svým vlastním nezávislým životem. V té chvíli, kdy se toto provede, pojem hříchu vejde do života a vytváří všechny lidské problémy.

Ze shora uvedeného vylíčení je zřejmé, že hřích a lidské problémy, to jest negativní stav, má svůj původ v nejvíce zevní venkovní části zevnější mysli sentientních entit, jež žily na původní planetě Země. Proces jeho aktivace byl popsán jinde („Základy lidské duchovnosti“, a v kapitole šesté této knihy „Tajemství pseudotvůrců“. Viz též

příští kapitolu). Zde se to již nebude opakovat.

Jak tedy lze definovat hřích a lidské problémy z tohoto hlediska ?

Jak můžete vidět, nemá tradiční náboženská definice hříchu žádnou vynikající vlastnost. Je bláznovstvím usoudit, že jedna nebo dvě osoby zhřešily tím; že neuposlechly Boha, který je schválně pokoušel, když postavil uprostřed rajské zahrady zvláštní druh stromu, jehož ovoce jim zakázal jíst. Proč by měl Bůh škádlit tuto dvojici tak surově ? Nezdál by se takový Bůh poněkud dětinským či senilním tvorem, jenž by úmyslně stvořil lidi zvědavé na poznatky, a pak by je ochudil o zisk této nejzávažnější znalosti ? Takový postoj přece nemá hlavu ani patu. Jak Einstein poznamenal: Bůh nehraje v kostky se svým Stvořením („s Vesmírem“ podle jeho slov). Bůh tak krutě nežertuje.

Je očividné, že je použito hluboké alegorie v příběhu Genese, aby se upozornilo na nebezpečí, které nastane, když bude aktivován negativní stav. Sděluje se v něm varování neuposlechnout přání zevní mysli přijít s myšlenkami, jež by vedly k aktivaci negativního stavu. Jenom zevní mysl v tom nejzevnějším světě Stvoření může toto učinit, dostane-li možnost a příležitost. Varování zde je zřejmé: Nedávejte zevnějšnosti zevnějšností takovou možnost a příležitost, protože by to vedlo k aktivaci negativního stavu. A jakmile je negativní stav aktivován, musí pak cele proběhnout svou dráhu. Nemůže se zastavit, pokud se zcela neprojeví, neuskuteční a nezpřítomní v plnosti svých možností. Toto je duchovní zákon, jenž se nesmí porušit.

Když už se idea vyskytne, zvláště pak v sentimentní mysli, bez ohledu na to, na jaké úrovni té mysli, pak musí postoupit až ke svému stávání se. Plně se projeví před tváří veškerého Stvoření, aby se uplatnila nebo byla zamítnuta. Aby se mohlo učinit řádné rozhodnutí - zda tu ideu potvrdit jako platnou, nebo zavrženíhodnou - musí se nejprve jasně projevit ve svých důsledcích, následcích a výsledcích. Jiné cesty není. A to je tedy to, co ve skutečnosti sděluje příběh, zaznamenaný v Genesi, v kapitole 3, v Bibli Sváté (mimo mnohé jiné, což však se netýká předmětu této kapitoly).

Jinou stránkou tradiční náboženské definice hříchu je prosté vyjmenovávání druhů chování, jež se považuje za hříšné. Typický příklad takového zakázaného chování je v doslovném významu Desatera přikázání. Děláš-li něco, co se nesmí podle těchto přikázání či podle jakýchkoliv jiných zákonů, pášeš hřích. Takto vypadá proklamační definice. Je to rozkaz, který se musí poslechnout bez jakýchkoliv dotazů a bez určování důvodů, proč je to které jednání hříšné. Jako dobrý příklad nedůslednosti podobné definice je přikázání: „Nezavraždíš, nezabiješ.“ Ale je docela v pořádku povraždit milióny lidských tvorů v lidských světových válkách, ba i být dekorován a chválen pro takové činy. V jednom případě můžeš být odsouzen k smrti, kdežto v jiném případě můžeš být vyvýšen a vyznamenán řádem pro stejný čin.

Samozřejmě zde máme zcela jinou situaci. Naznačuje se, že stejný čin, viděn v odlišné perspektivě, může a také nemusí být hříšným.

Nicméně Desatero přikázání je po většině formulováno v záporech: „Nebudeš“ činit to a to ! Způsob takové formulace nevede k definici toho, co je hřích. Na místo toho uvádí, co se nemá dělat, aby se vyhnulo hříchu a následným lidským problémem. Nezapomeňte, prosím, že řeč Desatera přikázání je negativní, pronáší se z pozice negativního stavu pro negativní lidské tvory. Tací tvorové nejsou s to vidět či pochopit, co se má dělat. Nejdříve potřebují, aby se jim řeklo, co mají dělat, než budou moci pochytit, v čem je význam a potřeba správného chování. Musí se s nimi mluvit z

postavení „vzhůru nohama“, pozice to, v jaké žijí. Jinak vám neporozumí. Ano, jenom až jim vyložíte, co by se nemělo dělat, můžete pokročit k vylíčení toho, co by se dělat mělo a proč se to má dělat. (Více o Desateru a jeho skutečném významu bude v kapitolách dvacáté čtvrté a dvacáté páté této knihy).

Avšak v pozitivním stavu je situace docela jiná. Lidem tam se nemusí povídat, co se nemá dělat. Uvádět něco v negativních pojmech předpokládá, že něco takového provádějí. Činí-li to, pak nejsou v pozitivním, nýbrž v negativním stavu. Proto příkázání takového rázu jsou pro ně nadbytečná a bezvýznamná. Pouze negativní stav potřebuje příkázání. Lidé v pozitivním stavu mají zakořeněny ve svých srdcích všechny duchovní zákony, které vládou v multivesmíru. Tyto zákony jsou integrální částí jejich životů a necítí potřebu vyptávat se, proč je tomu tak. Z postavení pozitivního stavu je naprosto jasné, proč něco je, jak je.

Při definování pojmu „hřích“ musíte vzít v úvahu dva faktory: První je obecný, všeobsahující, oddělený, z hlediska prvotního výskytu. Druhý faktor je zvláštní, souvislý, z hlediska jeho udržování, jak se vztahuje na každodenní život. Ze stanoviska obecného, diskrétního činitele je definice hříchu následující:

Hříchem je přijetí ideje a ztotožnění se s ideou vyskytující se v relativní sentientní mysli: Ze svobodné volby přestat s vzájemným oplácením lásky a tvořivé snahy Absolutního Stvořitele (v tomto případě Pána Ježíše Krista, dříve Nejvyššího) a považovat za zdroj života sentientní mysli něco či někoho jiného a nebo vůbec nikoho ani nic, a to se všemi důsledky, následky a výsledky takové volby.

Toto je tedy velmi obecná a všeobsáhlá definice. Poskytuje vám možnost pochopit, jak hřích může být započat a jaký je jeho původ. Normální reakce vůči takové představě, jež vede k aktivaci negativního stavu - je-li to přijatelné - je odmítnout a vyhnat ji z vlastní mysli. To je normálním stavem. Takto může být definována normálnost ze stanoviska pozitivního stavu.

Naproti tomu přijmout tuto představu jako platnou a ztotožnit se s ní jako jedinou skutečností je abnormální a šílené. Toto je počáteční bod veškerých forem šílenství. Jak si vzpomínáte ze Zákona duchovního potvrzení platnosti definovaného v předchozí kapitole, musí se platnost každé přijaté ideje potvrzovat podle svých důsledků, následků a výsledků. Jakmile v sentientní mysli dojde k úplnému ztotožnění se s tou ideou, hned začíná produkovat důsledky, následky a výsledky, a to tak dlouho, až se její obsah vyčerpá.

Na štěstí pro Stvoření došlo ke zrodu té představy v relativní sentientní mysli a nikoliv v Absolutním stavu Absolutní sentientní mysli. Proto je zcela vyčerpateľná, neboť je relativní k relativní povaze. Pokud si vzpomínáte z dřívějších sdělení (v jiných knihách zprostředkovatele tohoto přenosu), to, co je relativní vůči relativnímu, je zcela vyčerpateľné a nemůže trvat navěky. Kdežto co je relativní vůči absolutnímu, musí pokračovat do věčnosti, neboť v sobě nese přítomnost absolutního v relativním stavu. Takový stav se nikdy nemůže vyčerpat.

Potřeba nést důsledky, následky a výsledky jakékoliv ideje určuje její specifické uplatnění.

Ze stanoviska specifického činitele je možno hřích definovat takto:

Hříchem je každé jednání, cítění, myšlení, chtění, každý záměr, postoj a vztah jsoucí v souladu s přijetím ideje a ztotožnění se s ideou: Ze svobodné volby vyvozovat původ, význam, účel a smysl života z jakéhokoliv jiného pramene nebo z vůbec žádného pramene než z opravdových duchovních principů a zákonů Nejvyššího Boha, Jenž/Jež je nyní Pánem Ježíšem Kristem.

Neodvozovat něco z takových pravdivých duchovních principů ustanovuje život hříchu. Tak jednat je hříšné. Jsou tu dva aspekty této definice: Jeden je v tomto neodvozování; druhý je v tom, že se odvozuje ze špatného pramene. První aspekt se projevuje v životě ateistů. Jednoduše odmítají či popírají existenci jakéhokoliv boha a jeho duchovních principů. Považují život za vedlejší produkt mrtvé hmoty, jako přechodnou, vrtošivou, dočasnou příhodu, bez žádné smysluplné uvědomělé plánovitosti. Druhý aspekt se projevuje v životě lidských tvorů, kteří dokonce připouštějí, že vše vzešlo z jakéhosi univerzálního vědomí a jeho duchovních principů, avšak jejich chápání a definice těchto principů jsou buď falešné, nebo jsou odvozeny ze špatného zdroje. Anebo je jim to jednoduše jedno v obou případech.

V pozitivním stavu je nejdůležitějším činitelem vztah a postoj vůči Stvořiteli a Jeho/Její pravým duchovním principům. Vládou nad životem pozitivního stavu, kterému dávají smysl, účel a cíl. V negativním stavu je nejdůležitějším faktorem vlastní ego a jak mít moc nade všemi a nade vším. Když Bůh a Jeho/Její duchovní principy mohou sloužit tomuto záměru, mohou být přijati. Avšak, jak víte, přijetí výslovně založené na tomto principu je úplnou falzifikací, překroucením a zprzněním všech duchovních principů a pravé Přirozenosti Boží, které samy o sobě mají docela jinou perspektivu. Není divu, že mnozí negativní lidští i jiní tvorové v peklech a na vaší planetě, jakožto i v celé zóně vymístění vyznávají víru v Boha, v duchovní principy a jeví se jako jejich zanícení následovníci a zastánci. Přistupují k této záležitosti ze špatného konce a se špatnými úmysly. Přibližují se k tomu z pozice hříchu. Je hříšné užívat jména Božího a duchovních principů pro nízké, sobecké a manipulativní důvody. Myšlenka, sklon, přání a provedený čin při jejich užití mající takový účel na mysli, tvoří to, co je specifický hřích. V tomto spočívá každý jednotlivý hřích.

Ale ještě svéráznějším aspektem projevení hříchu je říkat jednu věc a dělat přesně opak toho, co se říká. Vhodný příklad tohoto druhu hříchu mohou zobrazit sexuální skandály, o nichž slyšíte v náboženských kruzích (v USA). Vezměte na příklad případ Jima a Tamy Bakkerových a Jimmy Swaggarta (o kterých se nyní mluví nejvíce). Samo sebou a o sobě to, co provedli, může, ale také nemusí být hříšné. Mít pohlavní styk s prostitutkou nebo s někým jiným než s manželským partnerem, je samo o sobě neutrální. Hřích nespočívá v samotném činu. V tomto případě hřích začíná typem postoje, chování, pocitů a potřeb, s nimiž se přistupovalo ke zmíněným ženám. Kdyby tento přístup měl na zřeteli vzájemný prospěch, obecné blaho, respektování potřeb sexuálního partnera, oboustranné sdílení rozkoše a prožívání radosti při sexuálním styku, pak by se byl nespáchal žádný hřích a také žádný skandál by nemusel následovat. A dále by mohli kázati své falešnosti ve jménu Božím. Nezhřešili tedy v samotném aktu, ale špatným postojem a duchovním pokrytectvím. Učit milióny lidských tvorů o pekelném ohni a síře jako trestu za cizoložství, přitom považovat pohlavní styk za hřích za všech okolností, pokud k němu nedochází mezi manželskými partnery - a to jen v určité poloze - a pak běžet ven a činit přesně to, co u jiných zatracovali, tohle je tedy opravdovský hřích. Je to hřích licoměrnosti. Porušuje všechny pravé duchovní principy a plivá do tváře pravému Pánu Ježíši Kristu.

Má tedy hřích jako takový v globálním smyslu svůj specifický původ, jak je jasné z obecné definice hříchu. Ale jeho projevování je zcela jinou záležitostí. Může mít

ohromné množství forem, kombinací, stavů, projevů a procesů. Projevování hříchů je tak mnohočetné, jak mnoho je lidských i jiných tvorů v negativním stavu. Konec konců, hřích existuje jen proto, že lidští i jiní tvorové si jej zvolili jako životní styl.

Nejobyčejnější (ale nejméně brané v úvahu) projevování hřichu lze vidět v lidských problémech. V obecném smyslu jsou z tohoto hlediska všechny lidské problémy následkem nějakého hřichu. Jelikož hřích je čistě duchovním stavem (odvozeným z popření či odvrhnutí všech náležitých duchovních principů), stopu všech lidských problémů možno sledovat k duchovním kořenům. Zde je důvod, proč v předešlé dávce Nového zjevení bylo uvedeno, že lidské problémy jsou hřichem (na příklad v knize „Kdo jsi a proč jsi zde?“).

Jak si pamatujete, členové pozitivního stavu nikdy nemusí prožívat či mít lidské problémy. Činí to, co je normální. Je normálním odmítat a distancovat se od výše zmíněných idejí (jak byly uvedeny v obecné definici hřichu). Proto tímto činem odvrhují hřích jako něco, co nemá realitu. A protože není žádný hřích, nemůže docházet k nijakým problémům. Vytváření lidských problémů je (bez jakýchkoliv výjimek a výhrad) závislé na existenci hřichu. Z tohoto hlediska je definice lidských problémů následující:

Lidské problémy jsou symptomy špatných duchovních postojů, systémů víry a životních stylů nesouladných s pravými duchovními principy života a s pravou povahou duchovní reality, a tyto symptomy jsou zakořeněny buď v existenciálním hřichu (prvotním hřichu), nebo v jeho specifické, individualizované manifestaci.

Existenciální prvotní hřích je globálním hřichem jsoucí a bytí negativního stavu. Jak víte, je negativní stav sám o sobě hřichem. Specifickým projevem hřichu je vyvolený životní styl každého jedince v negativním stavu a vše to, co určitý jedinec k tomu přidá. Existenciální prvopočáteční hřích je také znám jako dědičný hřích. Narodit se do negativního stavu znamená, duchovně se nenarodit do ničeho jiného, než do hřichu. Nicméně, takový hřích - jak již Swedenborg poukázal - nemůže přináležet žádnému specifickému jednotlivci, ledaže se ten jedinec s ním plně ztotožní, bude pokračovat v jeho rozhojňování a žít v souladu s jeho obsahem. V takovém případě stává se takový hřích jeho individualizovaným hřichem.

Individualizovaný hřích zahrnuje také vše, co každý určitý jedinec vymyslí nového v tomto ohledu během svého pobytu v negativním stavu, přidá to a navrší ke všem hřichům dohromady. Tento druh hříchů je přisouzen svému nositeli. Stávají se zvoleným životním stylem a úplnou identitou. Všechny tyto hřichy jsou producenty lidských problémů, jak se definuje shora. Z hlediska jejich lidské klasifikace lze rozeznat následující shluky problémů:

1. duchovní problémy;
2. mentální čili psychologické problémy;
3. fyzické, organické čili tělesné problémy (somatické problémy);
4. sociální problémy;
5. ekonomické problémy;
6. problémy prostředí;
7. problémy rasové;
8. politické problémy.

V nejzazším smyslu všechny tyto problémy jsou více méně nezávislými výhonky stejného stromu - duchovních problémů, které jsou, obráceně, důsledky, následky a výsledky prvotního hříchu. Jakmile je původní hřích spáchán, šíří se jako zhoubný nádor, jenž ovlivňuje, řídí a diktuje všechny aspekty života, cele je ovládne a stane se dominantním činitelem. Po chvíli jeho vlivem takový život začíná být považován za normální a přirozený jev, nutný pro lidské přežití. Postupně během mnoha tisíciletí se účelně zapomene, jak došlo k uzrání prvotního hříchu a lidé začnou věřit, že tato situace vždy existovala a že je normální událostí jsoucna a bytí. A takto se tudíž upevní negativní stav jako zdánlivě nezávislá, rovná a nutná soubytnost jsoucna a bytí, jakým je pozitivní stav.

Při hodnocení definice pojmu hříchu a lidských problémů musí se rozeznávat následující kategorie: Hříchy, zla, nepravdy a negativní stav. Hříchy se odvozují z nejobecnější kategorizace samotného prvního činu aktivace negativního stavu. Tento akt dal popud ke vzniku divého zmatku všeho druhu utrpení a lidských problémů na vaší planetě a po celé zóně vymístění.

Aktivovat negativní stav byl zlý čin. Proto všechna zla jsou hříchem. Falšovat, překrucovat či prznit pravdu jakýmkoliv způsobem je činem zla. Proto něco takového činiti je hříchem. Tedy zla se vztahují k záměrným činitelům projeveného hříchu.

Ne všechny lidské hříchy jsou záměrné, a tudíž zlé. Nicméně všechna zla jsou hříchy, neboť zlý čin, má-li být klasifikován jako zlý, musí mít zlomyslný záměr provést něco násilného vůči dobru, v tomto případě vůči pozitivnímu stavu a vlastnímu Stvořiteli. Úmyslné popření či zamítnutí jsoucna a bytí Stvořitele a Jeho/Jejích pravých duchovních principů nebo popření a odvrhnutí skutečnosti, že veškerý život původně povstal ze Stvořitele, je aktem násilí. Činí-li se to se zlovolným úmyslem, s cílem nahradit či odvodit takový druh života od někoho jiného, kdo není pravým pramenem života, je to akt zla. Zfalšovat pravdu o této záležitosti a odůvodnit potřebu odvozovat zdroj života od pramene jiného než pravého Stvořitele, je dalším aktem zla. V souladu s výše uvedenou definicí hříchu, oba tyto akty jsou hříšné.

Provede-li však někdo něco hříšného bez zlého úmyslu, pak se to nemůže považovat za zlo. Je to chyba úsudku či nevědomost z nedostatečné znalosti a nechápání toho, co je dobré a náležité. Naneštěstí je pojem hříchu tak zkreslen a nesprávně pochopen na vaší planetě - kvůli všem nepravdám a zkaženostem, jež pronikly všemi vašimi církvemi a kulty - že všechno, co se činí proti dogmatům a nařízením církevních doktrín či nauk, je považováno za hřích. Katolická církev přišla na příklad s několika neodpuštělnými hříchy, které - dopustí-li se jich kdo - uvrhují do pekel na věčná muka. Taková definice hříchu a neodpuštělného hříchu a odsuzování lidí na věčné zatracení v peklech - bez jakékoliv příležitosti - představte si: Navěky, navždy vyznat své hříchy, poprosit o milost a odpuštění a dostat odpuštění - je ukrutnou ohavností. Je to nejzazší hřích, neboť je spáchán se zlým úmyslem zatracovat lidi na věčnost a zfalšovávat pravou Přirozenost Pána Ježíše Krista.

Pro toto ohavné spoluoznačení pojmu hříchu - jak se uvozuje ve všech církvích na vaší planetě a po celé zóně vymístění - Pán Ježíš Kristus ustanovuje, aby se termínu „hřích“ déle neužívalo v oblastech pozitivního stavu, ani nikým, kdo žije na území negativního stavu, ale sám je pozitivní povahy. Je tedy tímto slovo „hřích“ nahrazeno výrazem „negativní stav“. Termín „negativní stav“ je všeobsáhlý, zahrnuje všechno, co se vztahuje na hříchy, zla a nepravdy.

Definice negativního stavu v Novém zjevení vylučuje jeho věčné trvání. Proto kdokoliv

se ztotožnil s negativním stavem, vždy bude mít příležitost - nehledě nato, čeho se dopustil - obrátit se do pozitivního stavu, vyzná-li svou negativitu (hříchy, zla a nepravdy), poprosí-li o udělení milosti a odpuštění a o to, aby se transformoval v pozitivní entitu.

Jak bylo uvedeno v knize „Hlavní ideje Nového zjevení“, akt spásy Pána Ježíše Krista - tím, že On/Ona je absolutní - má absolutní platnost pro všechny časy, všechna místa a pro všechny okolnosti a stavy. Pán Ježíš Kristus nedělá nic v relativním smyslu. Prohlásit, že čin spasení Pána Ježíše Krista je omezen časem, prostorem, stavem, okolnostmi či rozsahem, znamená ohraničit moc a schopnosti Jeho/Jejího Absolutního stavu. Vnucovat taková omezení Pánu Ježíši Kristu je zlo a tedy hříšný čin o sobě. Každý, kdo považuje toto za pravdu, páchá akt zla a ztotožňuje se s negativním stavem. Tato situace je obzvláště závažnou věcí od té doby, kdy došlo k dokončení fúze a hybridizace fyzického těla - masa Ježíše Krista v Nejvyšším a kdy Nejvyšší se stal povšechností Pána Ježíše Krista. Jedním z mnoha fundamentálních důvodů, proč tento vysoce nejzávažnější akt byl podniknut a završen Bohem Nejvyšším, Stvořitelem, nyní Pánem Ježíšem Kristem, byl právě tento účel poskytnout každému, kdo věří, že je odsouzen na věky zůstat v negativním stavu pekel, věčnou příležitost vyjít ven z negativního stavu.

Tento čin umožňuje Pánu Ježíši Kristu vstoupit do pekel přímo a zde se, jako jinde, osobně stýkat s každým tvář v tvář, na intimním základě. Představí se všem v negativním stavu osobně, a dovolí tak jejich soukromou, osobní zkušenost a intimní zážitek toho, kdo je Pán Ježíš Kristus ve skutečnosti a jaký má doopravdy vztah k lidem. Až doposud všichni členové v negativním stavu věřili nepravdám o pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista a o tom, jak jedná s lidmi a co je pozitivní a negativní stav zač.

A co se týká původců negativního stavu - pseudotvůrců - díky přítomnosti Pána Ježíše Krista bude otevřena jejich paměť, takže si vzpomenou, proč bylo dovoleno aktivovat negativní stav, a budou moci prožít Novou přirozenost Pána Ježíše Krista ze zcela rozličného náhledu. Konec konců budou mít co činit s někým, kdo inkorporoval do sebe ty samé elementy, jaké oni tak zručně zfabrikovali s přesvědčením, že díky takovým fabrikacím budou jsoucno a bytí negativního stavu zajištěny navěky. Ve skutečnosti tomu tak věřili i všichni v pozitivním stavu. Bylo snadno tak věřit, jestliže Nejvyšší byl separován a izolován od negativního stavu. Taková odluka a izolace znamená, že negativní stav má svůj vlastní život nezávislý od pozitivního stavu. Cokoliv či kdokoliv má takový život, musí trvat navěky.

Avšak Nová přirozenost Pána Ježíše Krista zcela prokazatelně vyvrátila tuto nesprávnou víru. Nejdůležitějším důkazem v tomto ohledu je to, že všechny prvky, z jakých sestává negativní stav mohou být transformovány v pozitivní elementy, jak to jasně prokázal Pán Ježíš Kristus ve Svém monumentálním aktu. Tímto činem dává každému - včetně pseudotvůrců - příležitost obrátit se do pozitivního stavu, pokud se podrobí Pánu Ježíši Kristu a pro tuto operaci nevyhnutelným transmutacím a genetickým duchovních změnám, umožňujícím jim stát se pozitivním a svobodným od negativního stavu.

Vždyť Pán Ježíš Kristus je vždy první, kdo podstupuje všechny nutné procesy pro dostižení toho, co jakkoliv prospívá každé sentientní entitě. Tím vnáší věčný precedent pro všechny. Bez tohoto precedentu by nikdo nemohl dokázat vůbec nic, protože počátek všeho vědění a každé zkušenosti je Pán Ježíš Kristus. Maje toto před očima, každý, kdo čte tato slova a kdo po jejich přečtení bude ještě věřit ve věčné zatracení, dopustí se zlého činu. Ztotožní se s negativním stavem (dříve s hříchem). Naproti

tomu, lidští tvorové, kteří toto dílo nebudou číst a nebo nebudou mít vědomou znalost o tomto faktu během svého života na vaší planetě, budou seznámeni s těmito údaji osobně, tváří v tvář, Pánem Ježíšem Kristem, až jejich tělo fyzicky umře.

Pán Ježíš Kristus určil tímto Svým původním učedníkům (z této planety), aby se ujali četného personálu, zvláště vyvoleného za účelem šíření této dobré zprávy a blahé zvěsti veškerému Stvoření a postupně všem v zóně vymístění (až nastane chvíle, kdy se to bude moci zde učinit na všezahrnující škále).

Takže tímto činem prokázal Pán Ježíš Kristus nade vší pochybnost, že negativní stav nemůže trvat navěky. Jinak by to znamenalo, že selhal ve Svých snahách inkorporovat v Sobě jeho očištěné elementy. Tento akt, sám o sobě, započatý inkarnací Ježíše Krista do negativního stavu a ukončený jen nedávno, je nejzákladnějším důvodem, proč Pán Ježíš Kristus je nazýván Spasitelem a Vykupitelem všech. Bez vykonání tohoto činu by účel Prvního příchodu Pána Ježíše Krista by byl docela promarněn a negativní stav by vyhrál zápas a zůstal by tak doopravdy na věčné časy a ovládl postupně veškeré Stvoření. Na štěstí, Pán Ježíš Kristus nikdy neseleže.

Z hlediska tohoto činu není náboženské pojmání konceptu hříchu a neodpustitelného hříchu již déle udržitelné. Proto je nahrazeno slovem „negativní stav“. Termín „neodpustitelného hříchu“ odráží pojetí schopnosti a svobodné volby každého udržovat negativní stav na věčnost. Je to něco, co existuje jako možnost, nikoliv jako uskutečněná událost. Taková idea musí být přítomná v univerzálním vědomí, protože je to jednoduše jedna z naskýtajících se voleb. Všechny možnosti volby včetně této, musí být přítomné pro všechny. Jinak by to bylo porušením samotného principu svobody výběru. Musíte být svobodni, abyste si mohli zvolit zůstat negativním (žít ve hříchu - podle staré terminologie) provždy, na věčnost. Chtít zůstat v tomto stavu i po té, co Pán Ježíš Kristus by byl u vás, mluvil by s vámi osobně, soukromě a intimně, znamená páchat neodpustitelný hřích.

Nicméně v procesu Posledního soudu, jak bylo popsáno dříve, bude tato idea v sentientní mysli překonána. Všichni členové si zvolí svobodně nulifikovat tuto ideu, zrušit ji natrvalo, neboť všechna poučení z její přítomnosti budou v té době úplná. Nebude potřeba ji déle udržovat. Jakmile bude učiněna taková svobodná volba, bude po negativním stavu. Pomyslet si, že by někdo chtěl být v negativním stavu dokonce i po takové zkušenosti s Pánem Ježíšem Kristem a po všech jiných prožitcích pozitivního stavu, je naprosto nemožné.

Je třeba, abyste pochopili, že v průběhu Posledního soudu bude dovoleno lidem z negativního stavu - kvůli objektivnosti, poctivosti a pro porovnání - aby zažili styk soukromě, osobně a intimně nejen s Pánem Ježíšem Kristem, ale i s kvalitou života v pozitivním stavu. A jak je známo od mnohých negativních duchů a démonů, kteří před nedávnem konvertovali do pozitivního stavu, po té, co prožijí něco podobného, ani je nenapadne vracet se do negativního stavu. Jen si vzpomeň ze své klinické praxe, Petře, že jen ty negativní entity jdou zpět, které odmítnou poprosit Pána Ježíše Krista, aby je uschoptil - na okamžik - zažít pravý život pozitivního stavu s tím, aby získaly postrádanou schopnost porovnat to s tím, co měly až dosud. Takže ti, co se vracejí, tuto zkušenost nemají.

I kdyby jste si představili, že by se někomu přece jen zachtělo pokračovat s pobytem v negativním stavu, pak je zde určité opatření, slíbené Pánem Ježíšem Kristem, které spočívá v tom, že v době konečné fáze Posledního soudu pro tento časový cyklus bude životní energie takové osobě odňata a - po očištění - dána někomu jinému

(vzpomeňte na výrok: „Tomu, kdo nic nemá, odejme se i to, co má“). Důvodem, proč je tomu tak, je to, že než došlo k aktivaci negativního stavu, bylo dohodnuto všemi, kterých se to týkalo, a slíbeno Pánem Ježíšem Kristem, že negativní stav bude mít povoleno dojít své plodnosti jenom za zmíněných podmínek. Pamatujte si, prosím, že paměť takového potenciálního rebelanta bude otevřena a že si bude moci vzpomenout, že toto byl jeho konečný výběr i slib a že s tímto opatřením svobodně souhlasil. Konec konců, kdyby nebyl svolil, nikdy by nedošlo k tomu, že by vstoupil do jsoucna a bytí. Jen ta osoba mohla i může se stát částí negativního stavu, která plně, zcela svobodně souhlasila s takovým opatřením.

Aby bylo možno lépe pochopit, oč jde v této kapitole, bude třeba vzít v úvahu několik dodatečných bodů:

(1)

Je nutno zas a znova výrazně zdůrazňovat, že hříchu, lidským problémům a negativnímu stavu se připisuje všemi náboženskými systémy na vaší planetě i v celé zóně vymístění nepravý zdroj. Jak víte, má se za to, že někdo v pozitivním stavu v hodnosti archanděla - jenž prý byl velmi blízko Nejvyššímu, vlastně byl Jeho/Jejím prvním synem - dopustil se i se svou kohortou vzpoury proti Bohu a byl následkem toho svržen do vnějších temnot, kde založil svou vlastní říši negativního stavu za tím účelem, aby uskutečňoval své negativní záměry. K tomu prý došlo v nebi, to jest, v tom nejniternějším Stvoření.

Tož toto je oblíbená povídacíka, šířená pomocí náboženských doktrín samotným negativním stavem. Ve skutečnosti byl tento příběh vymyšlen pseudotvůrci, kteří ve své původní fázi byli synové Boží. Konec konců byli, než došlo k tak zvanému Pádu, přímým nadělením Božím. Z této skutečnosti, že byli, či přesněji: Že jejich předchůdci byli původním nadělením Nejvyššího, pochází původní nesprávný dojem, že byli archanděly Božími, kteří se nacházeli v blízkém sousedství Jeho/Jejího trůnu, to jest, v nejniternější sféře Stvoření. Jako odraz tohoto faktu jsou v doslovném smyslu Bible Svaté nazýváni cherubíny, pomazanými atd. Každý, kdo je přímým obdarováním Nejvyššího je bez ohledu na jaké úrovni Stvoření je vtělen nazýván takovými jmény, aby se takto odrážela jednota, jedinstvo a harmonie Stvoření.

Avšak pseudotvůrci přesunuli všechnu váhu na doslovný smysl Bible Svaté a vyrukovali s překroucením tohoto příběhu, prohlašujíce, že ve skutečnosti negativní stav vešel ve jsoucno a bytí od trůnu Božího. Negativní stav ve své povšečnosti zoufale potřebuje, aby lidé i lidští tvorové věřili, že jejich původ vychází z toho nejniternějšího. Prostým důvodem toho je, že vše, co přichází z nejniternějšího, musí trvat navěky a je to rovno čemukoliv a komukoliv ostatnímu v pozitivním stavu. Takže jde o pokus učinit negativní stav nesmrtelným a rovným pozitivnímu stavu. Chce přesvědčit každého, že potrvá navěky a že není žádná cesta ven z negativního stavu.

Až dosud bylo dovoleno věřit v tento příběh, aby se dala možnost negativnímu stavu plně se zpřítomnit, uskutečnit a projevit. Toto je nutné za účelem poučení. Kdyby lidští a jiní tvorové věděli, kde je pravý původ negativního stavu, nikdy by nepřistoupili na jeho hry. Nyní však nastal čas, aby se tento falešný dojem opravil.

Nic z negativního stavu nemůže vzejít ani být započato z nejniternější úrovně Stvoření. To nejniternější ve Stvoření je ryzím pozitivním stavem. Ve stavu ryzosti pozitivního stavu nemůže se žádná představa negativity přihodit. Je tam bezprostřední přítomnost Pána Ježíše Krista ve stavu nejniternějším. Není možná žádná koexistence Pána Ježíše Krista - tenkrát Nejvyššího - s čímkoliv negativním. V tak těsné blízkosti k Absolutnímu zdroji ryzosti pozitivního stavu i sebenepatrnější pokus pomyslet na něco

negativního by zapříčinil okamžité zničení kohokoliv, kdo by takové myšlenky měl. Co myslíte: Proč bylo nutné, aby Nejvyšší podstoupil tak zapletený, složitý, nepochopitelný a obtížný proces inkarnace do negativního stavu jako Ježíš Kristus a pak fúzí vpojil Svě tělo - maso do povšečnosti Svě Přirozenosti ? Kdyby přežití něčeho negativního v tak těsné blízkosti Nejvyššího bylo možné, pak žádná potřeba podstoupit tak zdlouhavý a komplexní proces by nikdy nevyvstala. Nejvyšší Bůh byl by to mohl učinit docela pohodlně ze Svě nejniternější pozice.

Samozřejmě žádná taková situace tenkrát neexistovala. Jsa absolutní a jsa v Absolutním pozitivním stavu, pro samou povahu toho stavu, nic z negativního stavu nemůže v Něm či blízko Něho existovat. Ocitlo-li by se něco v blízkosti Nejvyššího, v okamžiku by se obrátilo v nicotu. Nejpodivuhodnějším a nejtajnějším dějem, který kdy Nejvyšší měl podstoupit, bylo ponížít se nesmírně a klesnout do zvlášť naplánovaných okolností, popsanych ve druhé kapitole této knihy, na úroveň negativního stavu s tím, aby zakusil negativní stav a nabídl každému spásu od negativního stavu, aniž by vtom procesu zavinil něčí záhubu. Myslíte, že kdyby byla nějaká jiná, lehčí cesta k docílení této mety, že by ji Nejvyšší nepoužil ?

Konec konců, kdyby byl negativní stav povstal před samým nosem Nejvyššího, když se použije vaší metafory - jak tomu všechny církve na vaší planetě věří, pak si můžete být jisti, že by nikdy nemohla uzrát jakákoliv potřeba nějaké inkarnace Nejvyššího do negativního stavu. Má-li něco svůj původ v tom nejniternějším, pak se s ním může jednat z pozice toho niterného právě prostředky té samé niternosti. V takovém případě potřeba dostat se navenek by vůbec neexistovala. Ale jen se podívejte, jak Nejvyšší ve formě Ježíše Krista musí opustit tu niternost a přichází do toho nejzevnějšího v tom nejvenkovnějším, do jeho odpadového materiálu - do zóny vymístění, aby mohl jednat s negativním stavem v té samé pozici, na které došlo k jeho vzniku. Jelikož negativní stav povstal v nejextrémnější pozici toho nejzevnějšího, jediný způsob, jak se ním může zacházet, je jen z té samé pozice. Jakýkoliv jiný způsob by selhal nebo by končil vyhlazením veškerého Stvoření.

Zde si musíte být vědomí jednoho velmi důležitého duchovního pravidla: Místo, stav a podmínky, v jakých cokoliv vůbec má svůj vznik, jediné mají účinné prostředky pro to, aby se s tím jednalo efektivním způsobem. Jiné místo či stav či podmínky postrádají tyto vhodné prostředky. Pamatujte si, že všechny stavy, dimenze a úrovně ve Stvoření jsou ODDĚLENÉ, nikoliv spojitě. Kontinuální způsob existuje jen v nich, ale ne mezi nimi. Proto pravidla jednoho stavu, jedné kondice či jednoho místa neplatí pro žádný jiný stav ani podmínky ani žádné jiné místo. Toto je multiverzální duchovní zákon. Platí jak pro jednu jednoduchou částici, tak i pro kohokoliv jiného včetně Pána Ježíše Krista. Vždyť Pán Ježíš Kristus Sám je Zákonem a Principem. Takové zákony nemohou nikdy být narušeny. Byl-li by z nich jakýkoliv porušen Jím/Jí, kdo je Sám/Sama Absolutním zákonem, znamenalo by to konec veškerému multivesmíru a Stvoření. Nebylo by nic, co by je udržovalo. Tady je tedy třeba, aby se Nejvyšší podrobil - ve formě Ježíše Krista - zákonům a principům, které vládou negativním stavem. Splněním těch zákonů, které nemohou být narušeny dříve, než se splní, byl schopen ujmout se negativního stavu a od té chvíle řídit jeho osud až do samého konce.

Je tudíž nutné, aby se již jednou provždy oprostilo od této ohavnosti a přestalo se považovat, že původ negativního stavu, původ hříchu, všech druhů zla, nepravd a lidských problémů je v duchovním stavu toho nejniternějšího. Takové úvahy jen živí negativní stav.

(2)

Při hodnocení lidských problémů, ať jsou jakékoliv, je nutno uvážit následující důležité faktory:

Existují problémy, s nimiž se jedinec narodí. Dobrým příkladem těchto druhů problémů jsou vrozené závady ať fyzického či duševního rázu. Tyto zvláštní problémy mají co dělat s událostmi, k nimž došlo před početím v matčině lůně. Mají hlubší duchovní význam a poučení a vztahují se k faktu, že jedinec byl narozen do negativního stavu. Ve skutečnosti - a toto je novina - narodit se do negativního stavu znamená narodit se se všelijakými defekty. Takže každý, kdo se narodil na vaší planetě je duchovně, duševně i tělesně závadný. Mezi mnohými jinými věcmi sám proces tělesného početí i narození zapříčiňuje tyto defekty. Pamatuje si, že v tom procesu jsou duch a duše zajaty v nanejvýš nezvyklých a podivných podmínkách a genetických „vzorcích“, jaké neexistují nikde jinde ve Stvoření. Toto zajetí uvrhuje ducha a duši do pokrouceného, omezujícího a izolovaného stavu, který jim dává jen málo šancí k jejich náležitému vyjádření, působení a funkci. Toto je důvodem, proč bylo dříve řečeno, že narodit se do negativního stavu je narodit se do problémů, protože negativní stav není nic jiného než samý problém. Nicméně dodatečně si však musíte uvědomit, že narodit se do negativního stavu fakticky znamená narodit se s problémy. Volbě narození v negativním stavu předcházelo nabytí určitých problémů, které jedinci umožnily narodit se v negativním stavu.

Takže když vstupujete do svého světa, nepřinášíte s sebou nic než problémy. Jsou ve vás vštěpeny tím vysoce nepřírozeným procesem inkarnace na vaši planetu. Jak vidíte, je zde složitá situace: Jste narozeni s problémy a zároveň jste narozeni do problémů. Toto je věru velice nepříznivá situace. Činí to všechny a ve všech ohledech závadnými bez ohledu na to, jsi-li agentem pozitivního či negativního stavu. Jelikož není nic normálního ohledně negativního stavu, ani v něm (vždyť je přece uchýlením od pozitivního, normálního a přirozeného stavu), nic normálního a přirozeného se nemůže do něho narodit, ani v něm.

Všichni máte úplně zkreslené - v tom nejlepším případě, nebo úplně falešné - v případě nejhorším, vnímání pravé skutečnosti i své vlastní totožnosti. Genetické uspořádání vaší nervové soustavy a mozku, jejichž prostřednictvím mají váš duch a duše povoleno - v nesmírně omezeném stupni - vnímat realitu, je tak pokrouceno, převinuto a zaneřáděno původním genetickým inženýrstvím pseudotvůrců, že je pro ně vůbec nemožné účinkovat jakkoli normálně a rozumně.

Tímto je naneštěstí vaše definice normálnosti ve skutečnosti definicí abnormálna. Z té pozice, v jaké se nacházíte, nemůžete mít nějakou vědomou představu či znalost toho, co je opravdu normální. Samozřejmě, jsou v rámci vaší definice normálnosti, to jest, abnormality, rozličné stupně i úrovně. Tyto úrovně a stupně se vyskytují v rozsahu od tak zvaných běžných problémů každodenního života v negativním stavu s následnými projevy tísně, strachu a ustaranosti (za těchto okolností považované za normální, ale z pozice stavu pozitivního jsou abnormální), až k plnému šílenství, jak je tomu na příklad v psychotickém jevu zvaném schizofrenie. Ať je to běžná starost či schizofrenie, obě jsou abnormální a nepřirozené pro pozitivní stav. Nemají tam žádnou reálnost. Jsou to ohavnosti negativního stavu.

Jelikož jste narozeni s problémy a do problémů, jiný typ problémů, které lidští tvorové mají, jsou problémy získávané během a následkem procesu života v negativním stavu. Tyto problémy se mohou nazývat návaznými problémy, zvolenými původně při volbě vstupu do tohoto světa, do určitého typu situace, jakou je rodina, hospodářská

struktura, politika, vzdělání, náboženství, kultura a co všechno tam nemáte po stránce vnějších životních podmínek. Přijetím norem všeobecných životních podmínek a prostředí nevyhnutelně dochází k přijetí i problémů, které k nim patří. Toto způsobuje pro ducha a duši další diskrepance a napětí zaviněné faktem samotného narození i způsobem, jakým k tomu narození došlo, a činí jedince ještě více abnormálním a vzdáleným pravé skutečnosti a normálnosti. Další komplikace vyvstávají z faktu, že jedincovo bytí je ovládáno nevědomými procesy a neznalostí, že tak tomu ve skutečnosti je. Takže ve většině případů lidští tvorové nevědí, proč se chovají, jednají, myslí, cítí atd., tak, či onak a proč jsou postiženi všemi těmito problémy. Jelikož nemají žádné, či téměř žádné odpovědi k těmto otázkám, považují tuto šlamastiku za normální věc a událost. Přicházejí k závěru, že jejich stav je nutným průvodním zjevem života obecně, a proto vše má být tak, jak je. Není prý žádné jiné alternativy. Vidíte, proč negativní stav staví na nevědomých procesech a nevědomosti ?

Tato situace dokonale osvětluje povahu negativního stavu a pramen lidských problémů. Je abnormální mít nevědomé procesy a být ignorantem. A protože je vám to přece jen dáno, nikdo z vás nemůže být docela normální. Dokonce i kdybyste si byli plně vědomí toho, oč vsutku běží, nevyléčilo by vás to z abnormálnosti vašeho stavu. Dovoluje vám pouze mít lepší stupeň sebeovládání a řízení záležitostí každodenního života.

Jinou komplikací v této situaci je druh fyzického těla, v jakém sídlí váš duch i vaše duše. Jak si vzpomínáte, bylo toto tělo sestrojeno z negativních živočišných genů. Proto je nejméně vhodnou formou nosiče života. Ve skutečnosti, pravý život je pro funkci takového těla smrtelným jedem. Tělo je postupně ničeno tím druhem života. Aby tělo mohlo fungovat aspoň dočasně, je dovoleno, aby v něm bylo jen krajně ohraničené množství toho života v jakékoli dané chvíli. Jak víte, vaše tělo je nanicovaté, snadno se unavuje, rychle se sedře a vyžaduje stálou pozornost a častý odpočinek. Toto je nesmírně marnotratný způsob prožívání života. Navíc díky tomuto jedovatému procesu, neustále probíhajícímu ve všech buňkách vašeho těla, žije se pořád s vědomým i nevědomým strachem z vlastní smrti. Tato chronická patologická situace činí lidskou abnormalitu ještě více výraznější a zřejmou. Proto možno snadno říci, že být lidským tvorem, je být nenormálním ve všech ohledech.

Aby nemohl vstoupit pravý život v celé své síle do toho těla, byla sentientní mysl, jak si vzpomínáte, oddělena a rozštěpena na tři rozličné oblasti a vložena do modality nevědoma. Jenom velmi malou částí uvědomění té mysli je přístupné lidským tvorům. Je omezeno jenom na nějakou vědomost vnější mysli. Přitom však vnější mysl si povětšinou dokonce ani není vědoma existence své vlastní nevědomé části, nemluvě o Nejniternější duchovní mysli nebo vnitřní mysli. Kolik lidských tvorů ví, že v nich je Nejniternější duchovní mysl a vnitřní mysl ?

Díky psychologickým objevům má několik lidských tvorů omezenou znalost o tom, že mají podvědomou a nevědomou mysl. Ale mysl, o níž mluví, je integrální částí vnější mysli a jejím obsahem, který sestává povětšinou z potlačených a zatlačených vzpomínek na události, k nimž došlo od chvíle fyzického narození až do přítomné doby. Jenom C. G. Jung byl schopen postulovat existenci nějakých úrovní vnitřní mysli s jejími druhovými vzpomínkami a archetypy. Nicméně až donedávna neexistovala žádná znalost o tom, že je něco takového jako niterná mysl v duchovním spoluoznačení její definice (to jest Nejniternější duchovní mysl). Jistě, mnoho lidských tvorů mluvilo o niterné mysli již před vydáním knihy zprostředkovatele tohoto přenosu „Principy duchovní hypnózy“. Avšak co považovali za niternou mysl, bylo jen určitým aspektem pravé vnitřní mysli.

Rozdělení jedné sentientní mysli na tři oblasti a její umístění do nevědomé; neuvědomělé modality lidských tvorů, přispívá dál k abnormalitě lidského života a produkuje enormní množství problémů. Jiné šílené uspořádání negativního stavu je v tom, jak je pravá sentientní mysl odloučena od těla geneticky vnuceným obalením a kolem ní vytvořenou falešnou sentientní myslí. Tato nepravá sentientní mysl sestává z falešných vzpomínek, citů, emocí, myšlenek, inteligence a všech jiných falešných duševních faktorů a jejich pseudoduchovních idejí. Toto lidským tvorům poskytuje úplně falešné ztotožnění a chápání života, jelikož jsou napojeni na falešnou sentientní mysl, nikoliv na svou opravdovou sentientní mysl.

Jak si vzpomínáte, pravá sentientní mysl je lapena v těch obalech a obklíčena falešnou sentientní myslí. Ve většině případů nemají lidští tvorové přístup ke své pravé sentientní myslí, vyjma ve snech nebo v hlubokém duchovním transu. Avšak sny a duchovní trans mluví řečí úplně rozdílnou od té, jaká se používá v takzvaném stavu bdění. Proto vše, co je vám sdíleno ve vašich snech nebo duchovním transu, je předmětem vědomé interpretace. Ten výklad přichází z pozice negativního stavu. Proto má velice malou platnost. A tím sny a duchovní trans po většině nepředstavují žádné nebezpečí pro negativní stav.

Nemajíc náležité spojení se svou pravou myslí, usuzují lidští tvorové, že jejich falešná mysl je pravou myslí a že žádná jiná neexistuje. Toto vyvolává v nich stav neustálého napětí a bytostné úzkosti, což je činí ještě více abnormálními. Jak tedy vidíte, tímto šíleným uspořádáním se zobrazuje, osvětluje a odhaluje pravá povaha negativního stavu za účelem důležitého poučení pro veškeré Stvoření.

(3)

Je zřejmé ze všech předchozích odhalení, že lidské problémy ve svém úhrnu jsou výsledky, důsledky a následky toho, co se nazývalo prvotním hříchem a co je zde označeno jako aktivace negativního stavu. Pokud si vzpomínáte, byla aktivace negativního stavu možná tím, že se podrobila zkoušce a pokusům otázka, jak by vypadal život, kdyby byl odvozen z nějakého jiného pramene než z pravého Boha Nejvyššího - nyní Pána Ježíše Krista - a z Jeho/Jejich pravých duchovních principů. Jak vidíte, šlo o něco čistě duchovního. Je život možný bez pravých duchovních principů a pravého Boha a s neduchovními či zkreslenými duchovními principy, bez žádného boha či s falešnými bohy? A je-li možný, pak jaký druh života by to byl?

Experimentování s touto otázkou a její zkoušení vede k aktivaci negativního stavu a přináší všechny existující problémy ve všech možných modalitách, formách, tvarech, stavech a situacích, v jakých se jen vyskytují. Je-li tomu tak - a vše nasvědčuje tomu, že je to vskutku tak - pak, aby se mohly problémy vyřešit, nebo aspoň minimalizovat, je nutno započít s takovým jejich a léčením, jež seriózně bere v úvahu duchovní faktory. Proto tedy jakékoliv léčení a náprava této situace musí počítat s duchovním přístupem. Jinak byste ošetřovali symptomy, vycházející z negativního pramene: Musíte nejdříve vzít na vědomí tento zdroj, než můžete trvale odstranit symptomy.

Vyvěrají-li tedy všechny lidské problémy v nejobecnějším smyslu z nedostatku náležitého duchovního uvědomění nebo ze lpění na špatných duchovních principech, pak definitivní uzdravení se může založit na nápravě této situace a na znovuspořádání lidského vědomí dle všech fakt, která jsou zjevena v této knize. Avšak prvním krokem v tomto procesu je přijetí všeho, co je zde zjeveno jako pravda. Dalším krokem je ochota vzdát se všeho, čemu se věřilo nebo co bylo až dosud považováno v tomto ohledu za pravdu. A třetím krokem je nahradit všechny staré falešné systémy víry a zvyky novými ideami, pozvat a požádat Pána Ježíše Krista v

Jeho/Její Nové přirozenosti, aby se ujal plné kontroly nad vaším duchem, duší i tělem a započal s procesem duchovní transformace prostředky, jaké uzná za vhodné pro ten který zvláštní problém.

Je řečeno započít s procesem duchovní transformace. To značí něco, co stále probíhá. Ve skutečnosti se duchovní transformace nikdy nemůže úplně ukončit, dokud žijete na planetě Nula nebo v jakékoliv oblasti zóny vymístění. Tam může být jen započata.

Pamatujte si, že máte na sobě to vaše tělo, které plné duchovní transformaci překáží nebo znemožňuje její provedení. Proto musíte odložit své tělo. To znamená jeho fyzickou smrt. Vaše tělo bylo přece vytvořeno z nejnižších, nejzápornějších a, z co nejvíce neduchovních elementů negativního stavu. Kvůli této povaze nemůže přežít plnou duchovní transformaci. Jedním z hlavních důvodů, proč takové tělo bylo zfabrikováno, bylo zabránit lidským tvorům prožívat plnou duchovní transformaci, pokud ještě prodlévají na planetě Nula. Taková úplná duchovní zkušenost by ohrozila jsooucnost a bytí negativního stavu na vaší planetě. Ale to tělo musí jít svou cestou. Dříve nebo později musí zemřít. Je naprosto nezbytné, aby k tomu došlo. Nevyhnutelnost smrti těla vždy bude vyvolávat určitý stupeň strachu, úzkosti, ustaranosti, tísně a smutku. Tělu se nechce umřít. Lpí na tomto životě, i když ten život je pro něj jedem, protože nemá žádný jiný život, ani jinou šanci.

Všichni musíte projít tímto procesem bez ohledu na to, jak jste pokročili na dráze své duchovní transformace. Dali jste k tomu svůj souhlas, když jste vstupovali na území negativního stavu. Proces umírání je přirozeností negativního stavu. Negativní stav je v procesu umírání v absolutním smyslu. Je to otázka času, kdy bude po něm; přesně jak je to otázka času, kdy vaše tělo má umřít. Toto je váš kříž, který máte nosit; a který nosit jste souhlasili. Neočekávejte více, než se může docílit za takto existujících podmínek.

Jakmile jste osvobozeni ze svého těla, budete uvedeni do zvláštního oddělení Nové školy v duchovním světě, kde se z vás odstraní všechny genetické a duchovní blokády negativního stavu a vaše sentientní mysl bude úplně sjednocena a uspořádána v souladu se silami pozitivního stavu. V tom okamžiku, jenom v tomto okamžiku, může vaše duchovní transformace být dokonána. Ovšem stane se to jen v případě, zvolíte-li, aby se to stalo. Konec konců má každý na vybranou pokračovat s životní modalitou negativního stavu dokonce i po fyzické smrti svého těla. Je mnoho úrovní zóny vymístění i pekel, kde lze pokračovat v negativním životním stylu až do doby, kdy negativní stav navěky zanikne.

Vyřešení lidských problémů nebo pokus o jejich rozřešení jinými prostředky - bez tohoto duchovního zřetele - je marným podnikáním. Buď dojde k jejich zhoršení, anebo se vyřeší jen dočasně, než uhoří zas něco jiného. Zdánlivá vyléčení, lidmi zakoušená bez duchovních prostředků, mají jen dočasnou, přechodnou platnost. Tato se nulifikuje, jakmile vstoupí do duchovního světa. Tam se neberou v úvahu žádné jiné než duchovní prostředky. V případě neduchovního uzdravení, všechny problémy, které se vyskytovaly před léčením, v plné míře se navrátí, a to v daleko silnější podobě, skrze s nimi korespondujícími duchovní faktory. Jak si vzpomínáte, každý specifický problém má svůj specifický duchovní kořen. Problém je symptomem či souvztažností toho duchovního stavu. Proto, po vstupu do duchovního světa, ten duchovní stav je odhalen ve své plnosti a vy si jej jasně uvědomíte. Náhle zjistíte, že problém vlastně nebyl vůbec vyřešen, pouze jeho fyzický symptom. Následkem tohoto zjištění stanete se duchovně nemocnými. Aby se mohlo vyhnout této vážné duchovní chorobě, nabízí se zde lidským tvorům rada, aby se kombinovaly všechny způsoby léčení

s duchovním přístupem, jak bylo shora popsáno. Tak se stane, že až přijdou do duchovního světa, jejich vyléčení bude platné, protože vzali v úvahu náležitě duchovní faktory i prostředky pro léčení problémů, ať byly jakékoliv. Toto duchovní pravidlo se vztahuje na všechny lidské problémy a jejich všezahrnující aspekty.

(4)

Je ještě jiný komplikující činitel ve věci lidských problémů a všech stavů zla a nepravd. Pokud si vzpomínáte ze čtvrté kapitoly této knihy, byli kolem rozličných úrovní lidské pravé mysli postaveni, kromě nepravé mysli a falešných obalů, zvláštní „strážci“, aby zajistili, že vše pozitivní, přicházející z pravé sentientní mysli bude zachyceno, zprzněno, překrouceno a zfalšováno a v takovém stavu předáno vědomé části zevnější mysli. Jak si jistě pamatujete, tito „strážci“ mají za svými zády demony speciálního typu, kteří drží „strážce“ v úplné poslušnosti negativnímu stavu.

Tento údaj bude těžko přijatelný mnohým lidským tvorům. Nicméně toto je tou pravou skutečností co do struktury vašeho světa i vaší mysli. Proces, jakým toto všechno bylo provedeno pseudotvůrci, je obtížné, ne-li nemožné pochopit kvůli hrubé omezenosti geneticky vtisknuté do vaší životní výbavy. Až budete osvobozeni od těchto ohraničeností, hned budete schopni jasně vidět, že tomu tak vskutku bylo a poznáte, jak k tomu došlo. Jeden z účelů, proč byla tato hrubá omezení vnučena vašemu vnímání a chápání reality vašeho skutečného stavu, bylo zajistit, aby vám nikdy nepřišlo do vědomí, že toto uspořádání doopravdy existuje. Nejsou přístupné žádné zkušenostní ani vědecké důkazy, které by ověřily toto tvrzení. Jak můžete lidským tvorům prokázat, že rozličné úrovně jejich mysli jsou obklíčeny „strážci“ a demony z negativního stavu pomocí nějakého tajemného mimočasového, neprostorového zauzlení? Hmatatelný důkaz o něčem takovém neexistuje. Toto bylo provedeno úmyslně za tím účelem, aby lidští tvorové nejen si nebyli vědomí, že je tomu tak, ale aby se blamovali i v tom, co se týká pravého zdroje jejich problémů, trampot a mizérií.

Tak se stalo, že negativní stav z toho vyšel jako čist'ouneké nevinátko. Užije-li se vašeho obratu. Majíce toto za fakt, většina lidských tvorů se takovému usouzení vysměje a pohotově obviní zprostředkovatele přenosu tohoto zjevení z jakési duševní choroby, která se vyznačuje velikáštvím a náboženskými bludy. Je daleko snazší nasadit na někoho nálepku „parafrenie“ (což je formou paranoidní psychózy, v níž se vyskytují výrazné halucinace v několika modalitách při, zcela zachovalé a dobře fungující osobnosti - diagnóza uvedená v ICD-9, to jest v „Mezinárodní klasifikaci nemocí“), než uznat, že tomu by mohlo být vskutku tak. Kdo může uvěřit takovým fantaziím o zlu, negativních duších a démonech, sídlících v nás? Ovšem jenom nepatrné množství lidských tvorů věří takovému nesmyslu, a i oni jsou možná duševně nevyrovnaní.

To je právě ono: Jednou z mnoha funkcí těchto entit je zajistit, aby nikdo nevěřil v jejich existenci. A když už někdo na ně věří, pak ať nikdy nepřipustí, že se nacházejí v jeho vlastní mysli, přímo před nosem. Tyto entity nechtějí, aby lidští tvorové věřili, že vlastně ony udržují, ba v mnohých případech z nich pramení lidské problémy. Kdyby lidé věřili, že tomu je tak, pak by se podniklo všechno možné, jak se jich zbavit. A lidští tvorové by to doopravdy udělali. A byli by vyléčeni ze svých problémů, nebo aspoň by se stali schopnými mít kontrolu nad svými problémy a ne být kontrolováni problémy.

Vidíte, že tito tvorové byli původně zfabrikováni pseudotvůrci se zvláštním záměrem. Byli tak utvořeni, aby mohli vytvářet, vštěpovat, vnučovat, udržovat a upevňovat lidské problémy ve formě takových emocí, jako je strach, úzkost, ustaranost, panika,

deprese, melancholie, všechny druhy psychóz a všechny možné tělesné a duševní nemoci.

Aby se toto docílilo, bylo nutno rozštěpit sentientní mysl na tři části, odizolovat je, rozloučit a obaly oddělit jednu od druhé a od uvědomělého vědomí lidských tvorů, umístit je ve fyzické formě, která se vůbec nehodí pro jakýkoliv pravý život, a podřídít je pseudomysli, zfabrikované z negativních živočišných genů pseudotvůrci, které se řídí zákony vlastní výroby. Nyní máte mysl i tělo úplně pod vládou negativního stavu. Jste-li jejich původci, znájmě jejich strukturu a funkci, můžete s nimi manipulovat způsobem, jakým chcete. Můžete jim vnutit jakoukoliv kondici, problém či nemoc dle libosti. Tvorové pro ten účel zfabrikovaní dostali úplný obtisk té mysli, duše i těla, aby je tak mohli ovlivňovat, pozměňovat i trestat, jakkoliv se jim zachce, s tím, aby se ta mysl, duševnost i tělo udržovaly v souladu s povahou a nadvládou negativního stavu. U vědomí této skutečnosti každý proces jakéhokoliv léčení a duchovní transformace musí vzít do úvahy tento faktor.

Ve středověku tento fakt byl znám a nebyli příliš vzdáleni pravdě, jenže se došlo k opačnému extrému. Místo aby tento faktor byl vzat jako jeden mnoha příčinných pramenů problému, usoudilo se, že posedlá osoba je vinna, a proto byla upálena na hranici. Takto řešit problém bylo zcela tak zlé a démonické, jako kdyby se vůbec neřešil, anebo kdyby se popřelo, že taková situace existuje. Musíte chápat, že v té době v peklech existovalo mnoho klik. Každá vedla zlomyslnou válku proti ostatním. Ta klika, která vyhrávala, surově trestala členy poražené strany. Na vaší planetě se v těch dobách tato situace projevovala fenoménem inkvizice. Inkvizice obyčejně reprezentovala vyhrávající kliku v peklech a ti lidští tvorové, co hořeli na hranici, byli poraženými. Takže neexistovalo nic pozitivního a dobrého ve způsobu tenkrát použitém při řešení problémů tohoto druhu.

V přítomné době byla zjevena metodologie, jež se může použít vhodně a všeobsažně při zacházení s lidskými problémy. Byla popsána v páté kapitole této knihy.

(5)

Jiným komplikujícím faktorem problémů lidských tvorů je kosmická, existenciální a duchovní izolace, jež na ně byla úmyslně uvalena. Účelem této izolace je to, aby se lidští tvorové drželi v úplné nevědomosti, v dohadování o komkoliv a čemkoliv jiném ve Stvoření a jeho multivesmíru. Mít přímý přístup ke všem úrovním jsoucná a bytí, a to jak duchovními, tak i vědeckými prostředky, ohrozilo by aktivní a dominující postavení negativního stavu. Lidé na území negativního stavu by shledali, co je pravou povahou negativního stavu a co je pramen jeho původu a nakonec by jej potřeli. Z toho důvodu bylo nutno zfabrikovat speciální podmínky se speciálními světy a dimenzemi, kde by bylo jen malé vědomí existence čehokoliv jiného jinde a téměř žádný přístup k tomu. Aby se zajistilo utajení toho, jak vznikl negativní stav a jak operuje, nebyla tato izolace omezena jen na jiné stavy odlišné od negativního, nýbrž se taky provedla uvnitř samotného negativního stavu. Nemají tudíž regulární členové negativního stavu žádný přístup k jiným světům v rámci své vlastní říše. Nejvíc ohraničující postavení bylo uvaleno na vaši planetu. Lidští tvorové na vaší planetě nemají žádnou zkušenostní, hmatatelně prokazatelnou vědeckou znalost o tom, že duchovní a intermediální světy existují; že je něco takového jako zóna vymístění; že peklo doopravdy je. Vědí něco o pekle; ale kdo tam byl tělesně, aby mohl prokázat jejich skutečnou existenci? Většina z nich v pekla nevěří a považuje je za náboženskou bajku vymyšlenou kazateli pro udržování lidských tvorů ve strachu a poslušnosti. Totéž je pravdou i co se týká nebes. Kdo může vědecky prokázat jejich existenci?

Toto omezení se vztahuje i na zevní Vesmír, vnímatelný lidskýma očima a jinými smysly. Konec konců, mohou lidští tvorové patřit na planety i hvězdy na obloze. Bylo by obtížné popřít jejich existenci. Ale cestovat tam a je navštívit je něco jiného. Dosud se lidským tvorům podařilo pobýt na jejich vlastním Měsíci. Ale jak to bylo omezující ! Jak těžký oděv museli mít na sobě, aby přežili ! Kolik nehod a nezdarů museli zakusit, než se jim povedlo učinit první krok na Měsíci ! A co s cestováním na jiné hvězdy ? S nyní existujícími technologiemi by bylo třeba mnoha lidských životů, než by se dostali na jiné planety ve vlastní Galaxii, nemluvě vůbec o galaxiích jiných. Tato situace je vážným faktorem a podněcovatelem lidské existenciální úzkosti, zoufalosti, osamocení a trýznivých pochyb, jež jsou vykompenzovány krajnostmi, jakými jsou komplex méněcennosti na jedné straně a komplex nadřazenosti na straně druhé.

V lidském životním postavení není nic jistého, stabilního, spolehlivého, nic stálého. V okamžiku, kdy si pomyslíte, že jste získali co nejspolehlivější znalost a pochopení nějakých faktorů života, které by vám poskytovaly stabilitu a jistotu, náhle se něco přihodí, nějaký nový objev, který úplně zničí stabilitu a jistotu předešlého poznání a stavu. Lidská existence se vláčí takto od doby aktivace negativního stavu, kdy byli zfabrikováni lidští tvorové. Poskytuje to plné zobrazení pravé povahy negativního stavu a ukazuje směrem k jednomu z mnoha specifických zdrojů lidských problémů. V průběhu léčení se tento faktor má vzít v úvahu. Příliš moc se v tomto ohledu nemůže změnit, majíc na zřeteli, že žijete v přítomné době v těle a prostředí takového rázu. Avšak uvědomit si tento fakt umožní lépe kontrolovat problém a dá vám pocit přijatelnosti a pokoje, vědouce, že je to jen dočasné a přechodné.

(6)

Dalším vážným faktorem přispívajícím k lidským problémům, který byl pečlivě konstruován a naplánován pseudotvorci, bylo postupné nasazení mnohých rozličných ras s množstvím různých jazyků. Tato situace posiluje stav izolace a odloučenosti, který existuje na vaší planetě. Tímto uspořádáním stávají se značně obtížnými způsoby snadné komunikace, poskytování a sdílení informací a vědomostí, vzájemného chápání a respektu. Lidským tvorům je zatěžko porozumět, co jsou zač sousední národové s odlišnými zvyky, kulturami a jazyky. Následkem čehož se stávají vzájemně podezřívavými a nedůvěřivými. Musíte mít speciální tlumočníky a překladatele, abyste mohli komunikovat jeden s druhým. Kolik pak je přitom ztraceno z pravého významu v procesu překládání ?

Tato situace však rodí daleko vážnější problém. Jsa odlišným, jiného jazyka, má silnější či větší národ díky již své pouhé početnosti tendenci prohlásit se za nadřazenějšího ostatním národům. Přivlastní si právo vládnout nad jinými, donutí je sloužit svým vlastním politickým potřebám nebo prostě prohlásí, že jiné národy nemají právo existovat, a proto s nimi skoncuje. Ovšem podobné nároky mají i jiné národy. Výsledkem takových bláznivých nároků je nevyhnutelná srážka, vedoucí k zničujícím válkám, rozbíjení a krveprolití. Schází-li jednou duchovní sjednocující princip, nenajde se žádný jiný společný jmenovatel, jenž by učinil a mohl učinit lidské tvory schopné spolupráce, vzájemného porozumění a podpory na jakékoli významné časové údobí. Jakákoliv jiná základna, na niž se pokusí docílit takové sjednocení, se vždy nakonec zhroutí. Jak sami víte z historie těchto snah na vaší planetě, všechny pokusy o něco takového skončily buď úplným nezdarem, a nebo unifikace byla uměle udržována násilně, brutálně, vyhrůžkami a politickou korupcí. Jakákoliv oslabení kontroly takovými prostředky vedlo k okamžitému povstání či revoluci, končící občanskou válkou a vzájemným vyvražďováním.

Tato situace je další formou znázornění toho, co se může přihodit, jsou-li duchovní

principy odstraněny, překrouceny, zprzněny, zmrzačeny, zfalšovány či nahrazeny jinými zřeteli. V pozitivním stavu Stvoření nic takového neexistuje. Odráží se to ve skutečnosti, že v duchovním světě je jenom jeden jazyk, kterým mluví všechny sentientní bytosti bez ohledu na svou formu, tvar, rasu, rod či jakoukoliv jinou příslušnost. Nekonečné variace odlišností mezi nimi nejsou viděny jako možnost pro rozloučenost, oddělenost či nenávisť, ale raději jako trvalá příležitost pro vzájemné zvelebování a obohacování jejich životů a duchovnosti. Čím je větší stupeň rozličnosti mezi nimi, tím je více možností lépe poznat Pána Ježíše Krista v jejich jedinečných zkušenostech.

Jak vidíte, společným jmenovatelem pro všechny zde je Pán Ježíš Kristus. Působíte-li s tímto a tímto společným jmenovatelem a od tohoto, skrze tohoto a z tohoto společného jmenovatele - Pána Ježíše Krista, působíte z pozice sjednocených duchovních principů. Nevzniknou žádné problémy ve vztazích, budou-li vycházet z takové pozice. Avšak, pokud si vzpomínáte, tento princip rozmanitosti vychytrale a šikovně použili pseudotvůrci k fabrikování rozličných ras, majíce na mysli docela jiný princip. Účelem zde bylo zobrazit životní styl, který by neměl tohoto duchovního společného jmenovatele. Na místo toho byly uvedeny city zcela opačného rázu a ty se staly pohonnou silou pro hojnost lidského strádání a utrpení - jako jsou nenávisť, nesnášenlivost, povýšenost, nedůvěra a politická paranoia - vedoucí ke zkáze, válkám a krveprolití, jakožto i k všelijakým aktům ospravedlňování, omlouvání a rozumového odůvodňování toho, že mají takové pocity, postoje a chování. Tato situace jasně a obrazně nasvědčuje, že žádný jiný společný jmenovatel, než tento duchovní - Pán Ježíš Kristus, není schopen vydržovat jakýkoliv životní styl osvobozený od problémů.

Dalším účelem devastující izolace a separace pomocí ras, kultur, zvyků a různých jazyků je zabraňovat lidským tvorům ve výměně důležitých duchovních informací, zkušeností a náhledů, které by mohly vést k objevu pravdy ohledně původu negativního stavu a lidských problémů a k jeho následku: Pokusu o sjednocení za účelem svržení vlády negativního stavu. Tento účel není tak zřejmý nebo viditelný na povrchu. Nicméně hluboko uvnitř, z přítomnosti ryzí sentientní mysli - i když uvězněné a izolované - proráží nějaké pocity do jasného vědomí, což nabádá lidské tvory k tomu, aby se snažili, přáli si, toužili či aspoň doufali v takové sjednocení. Pocity tohoto druhu jsou nebezpečím pro existenci a jsoucno negativního stavu, neboť omezují jeho šance přežít delší dobu. Proto byla provedena fabrikace různých a rozmanitých národů, ras, kultur, zvyků, tradicí a jazyků, a to na principech zcela odlišných od duchovních, čímž se stalo, že zmíněné pocity zůstaly pouze pocity, bez jakékoliv naděje na možnost takového sjednocení a eliminace lidských problémů. Pokud existuje negativní stav ve své aktivované a dominantní pozici, tato situace bude trvat až do konce jeho života. Vždyť toto vlastně je tou pravou povahou negativního stavu - být právě takovým ! Nic jiného si negativní stav ani nemůže představit.

(7)

Avšak nejvíce ničivým pramenem lidských problémů je ten duchovní. Ačkoliv není tak zřejmý jako kterýkoli předcházející či jaký bude uveden níže, má daleko větší důsledky pro všechny aspekty lidského života a pro všechny členy veškeré zóny vymístění. Tento pramen se vztahuje ke způsobu, jakým lidští tvorové pojmají přirozenost Pána Ježíše Krista či Boha a všechny pravé duchovní principy, které se z Něho/Ní odvozují. Jak bylo mnohokrát uvedeno dříve a bude mnohokrát připomenuta později, osudy všech sentientních entit na tomto faktoru zcela závisí. Tento činitel byl velmi dobře znám pseudotvůrcům, proto mnoho úsilí vynaložili na to, aby se vytvořila situace a uvedl životní styl, který by nesmírně ztížil pravé pojmání této záležitosti.

Prvním krokem v tomto usilování bylo zfabrikovat zvláštní chov lidských tvorů (lidstvo vaší planety), kteří by se rodili způsobem živočišným, parazitickým v lůně matčině, v úplné nevědomosti, aby byli zcela nevědomí ohledně čehokoliv, ale zvláště pak ohledně duchovních věcí a Boží přirozenosti. Je-li zde někdo, kdo vědomě neví o ničem; a zfabrikujete-li jej tak, aby každá znalost mu byla cpána do hlavy zvenčí a nikoliv zevnitř, pak mu můžete dávat jakékoliv informace o čemkoliv podle libosti a způsobem, jakým si jen přejete. Takto uzpůsobený jedinec nemá na vybranou, než přijmout jako pravdu vše, co mu říkají jiní z pozice autority.

Aby se zajistilo, že se přijme informace, jež je žádoucí pro udržování negativního stavu na živu a prospívajícím, zfabrikuje se takový jedinec tak, že bude zcela a úplně závislý se svými potřebami na těch, co mají moc. To vytváří falešný, ale velmi bezpečný dojem, že autority mají tu pravou znalost a vše, co říkají, se stane pravdou: Vůbec nevdá, že někdy později bude rebelovat proti těmto autoritám. Než k tomu dojde, bude tak zkažen, nakažen, zašpiněn a otráven vši tou zevnější informací, že celá jeho totožnost bude již založena na ní.

Ve skutečnosti vaše vzpoura je vítána negativním stavem. Vždyť právě tak to vše negativní stav nachystal. Zabraňuje to nebezpečnému sjednocení s autoritativními osobnostmi. Podporuje to princip izolace a separace, na němž je negativní stav vybudován. Majíce tedy falešnou identitu ustanovenou kolem takové informace, budete žít životem, jenž je založen na této falešné, zkreslené a podvrácené identitě. Ta bezpečně udržuje vaše problémy vytvářením nových.

Aby se tedy negativní stav stal jistějším a měl dovoleno trvat co nejdéle - pokud možno na věčnost - nabízí se v nevědomosti zrozeným lidským tvorům množství rozličných konceptů duchovních věcí a přirozenosti Boží. Jen se podívejte, kolik náboženských směrů a četných sekt existuje na vaší planetě ! Každý hlavní náboženský systém si vytváří své vlastní představy o podstatě Boží, o duchovních principech, o způsobu bohoslužby a jak se má přistupovat k Bohu. Používají různá jména pro Boha a předpisují rozličné rituály a procedury ve svém přístupu k Bohu. Prohlašují, že jenom jejich Bůh a jenom jejich způsob přístupu k Bohu je ten pravý, správný a jediné přijatelný. Každý jiný způsob je z ďábla, a proto má být odstraněn a zničen. Tak se stalo, že ve jménu Božím docházelo ke krvavým náboženským válkám, jež řádily s fanatickým zápalem od samé doby aktivace negativního stavu.

Aby se také zabránilo lidským tvorům ve sjednocení v rámci jednoho náboženského systému, byly v peklech vytvořeny podmínky pro zfabrikování přčetných sekt uvnitř každého náboženství. Máte tu nyní boje nejen jednoho hlavního náboženského zařízení s jiným, ale také jedné sekty proti druhé v tomtéž náboženství. Tato situace zajišťuje to, že pokud existuje, nikdy nebude možné, aby se ustanovilo pravé chápání, pojmání vztahu vůči pravému Bohu - Pánu Ježíši Kristu. Rozdíly v různých náboženstvích jsou tak ohromné, že nelze ustanovit ani najít pro ně žádný usmířující společný jmenovatel. Vždyť ani nemluví stejnou řečí !

Tato celá situace portrétnuje Boha podivným způsobem. Jaký je to Bůh, který způsobuje a toleruje podobné věci ? Kdo má pravdu ? Nebo kdo se mýlí ? Přílišný zmatek v této věci vede mnohé k opačnému extrému, kdy se prohlašuje, že žádný Bůh není. Jinak by přece nemohl snášet tahovou ohavnost. Samozřejmě to, co se zde má vzít v úvahu, je, že žádné z těchto náboženství, ani jeho příslušné sekty nemají pravdu..Všechna se mýlí. Žádné z nich nebylo ustanoveno Bohem, to jest Pánem Ježíšem Kristem. Bylo vše zfabrikováno v samých peklech za tím účelem, aby se lidští tvorové drželi v naprosté tmě, co se týká pravé přirozenosti Boží a původu negativního

stavu. Pamatujte si, prosím, že náležité poznání, chápání a přijetí pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista činí negativní stav něčím nemožným. Prostě nemůže za těchto okolností existovat. Jedině, jak se může zajistit bytí a jsoucnost negativního stavu, je pomocí neustálých zkreslenin, falzifikací, zprzňování a zmrzačování správného chápání této Přirozenosti.

Zdalipak se najde lepší cesta k docílení tohoto účelu než pomocí náboženství a jejich nesčetných sekt? Vše, co se děje ve jménu Božím, má v sobě více moci a je účinnější. Je vskutku daleko efektivnější než vyložené bezbožnictví. Většina lidí bude pohrdat ateisty. Takže toto není účinný způsob udržování lidských tvorů v negativním stavu, to jest v jejich problémech. Je daleko lepší dát jim mnoho náboženských systémů, množství sekt, kultů a rozličných spiritualistických směrů s přesvědčením, že jsou těmi pravými a svatými ve svém poslání ve srovnání s nedomrlými ateistickými koncepty, které bere vážně jenom hrstka lidí. V konečném duchovním smyslu je tato situace se všemi náboženskými směry pravým napájecím zdrojem všech problémů lidských tvorů a celého lidstva, bez ohledu na to, jaké jsou povahy. Ačkoliv bude těžké, ba nemožné pro lidské tvory toto uznat, ba dokonce pochopit, přesto je to duchovním faktem.

Je-li nejdůležitějším určujícím faktorem života i postavení ve Stvoření náležité pojmání, chápání a přijetí pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista i tomu odpovídající životní styl, který si kdo zvolí, pak je nabíledni, proč tento činitel hraje tak závažnou roli ve všech ohledech. Proto jakékoliv ztotožnění se se systémem víry, který udržuje nepravdy, zkresleniny a zvrácenosti v této oblasti, stane se hlavním pramenem osobních problémů.

Negativní stav je však ještě daleko vychytralejší. Kdyby si lidští tvorové plně uvědomili, co je pravým zdrojem jejich problémů, začali by hledat cesty, jak vyřešit tyto problémy. Jsou četné způsoby, jak odradit lidské tvory od toho, aby objevili pravdu. Jeden z nich je prohlášení, že utrpení má velkou duchovní hodnotu a že povede k nebi. Proto je třeba trpělivě strádat v tomto životě a moc se nepokoušet vyhýbat se utrpení, chce-li se kdo stát hodným nebes. Jiným, daleko mocnějším způsobem udržování života tak mnohých náboženských směrů, sekt, kultů atd. je odpovědět jednou za čas na modlitby lidských tvorů, učinit tak, aby jejich žádost byla splněna. Vždyť i falešní bohové musí něco učinit v zájmu své božské reputace. Takže si dovolují provádět všelijaké zázraky, předpovídat budoucnost, která se také splní, odpovídat na modlitby, a tak ujišťovat své následovníky, že jejich Bůh je tím pravým Bohem, a mnohé jiné takové věci. A ovšem, všechno tohle se koná přednostně na veřejnosti, kde je přítomno mnoho svědků, takže lidští tvorové šíří „blahou“ zvěst své zkušenosti, lákají jiné, kteří uvěří, že mají zde co dělat s pravým Bohem a že proto jejich systém víry a způsob, jak pojmají přirozenost Boží, je ten pravý.

Je velmi snadno ocitnout se v této šlamastice. Zajišťuje to, že lidští tvorové NECÍTÍ potřebu hledat pravé odpovědi na tyto otázky nebo na jakékoli jiné podobného druhu, a tak setrvávají ve svých systémech víry a jim odpovídajícímu životnímu stylu. Takto tedy je bezpečně zajištěno udržování a rozšiřování lidských problémů - a tedy i negativního stavu.

(8)

Nejcitlivější a nejvíce tajnůstkářskou oblastí lidských problémů je věc sexuality. Mnoho bylo zjeveno o pravé podstatě sexuality v knihách Nového zjevení. Jak bylo řečeno, lze očekávat, že mnoho čtenářů nebylo s to přijmout, co bylo o tomto předmětu řečeno v těch knihách. V kapitole dvacáté této knihy bude o sexualitě více

zjeveno ve světle přítomné dávky Nového zjevení.

Sexualita se zdá být oblastí lidského života nejvíce kontrolovanou pravidly společnosti a náboženství. Žádná jiná nejsou tak přísná prosazována jako právě tato pravidla. Vinou této podivné pozice, jakou sexualita zaujímá v lidské společnosti, stala se hlavním zdrojem lidských problémů zjevně nebo zastřeně. Jako u duchovních náležitostí, připomenutých v předešlém bodě, tak i nevhodné, zfalšované, zkreslené, zprzněné chápání sexuality spolu s jejím nesprávným praktikováním a postojem vůči ní vede k mnohým lidským problémům. Na neštěstí, většina těchto problémů není klasifikována jako mající co dělat se sexualitou. Jsou maskovány jako něco jiného s tím, aby svedly lidské tvory k víře, že nemají žádné sexuální problémy. Proč sexualita má tak ohromný dopad na lidský život ?

Jak si můžete vzpomenout z kapitoly Sexuální život v knize „Chápání a naplnění našeho pozemského života“, je jednou z primárních funkcí pohlavnosti všeobsahující vzájemné sdílení. Sexualita je nejsoukromějším, nejintimnějším a nejosobnějším nástrojem sdílení. Skrze ni se může prožívat pravá Přirozenost Pána Ježíše Krista a Jeho/Jejích duchovních principů co nejbezprostřednějším a nijak nepokrouceným způsobem. Kvůli této prvotní významnosti pohlavnosti - mimo mnohých jiných - byla její pravá funkce a praxe největším nebezpečím pro negativní stav. Intimní, privátní a osobní prožitky jedincova ducha, duše a těla nemohou být vyvráceny žádnými teoretickými, ba ani praktickými zřeteli. Pro tyto důvody stala se sexualita největším terčem pro všechny překrouceniny a genetická pozměňování pseudotvůrcům a jiným prominentním členům negativního stavu.

Není třeba opakovat zde, co již bylo zjeveno o těchto věcech k jiných knihách Nového zjevení a co bude odhaleno v dvacáté kapitole této knihy. Co se zdůrazňuje zde, je to, že nenáležitě chápání, pojmání a praktikování sexuality vede k vývoji šech možných duchovních, duševních, tělesných a pohlavních problémů. Je to jinou, ještě nebezpečnější formou separace a izolace lidských tvorů mezi sebou. Přerušením spojení se svým duchovním zdrojem nemůže nikdy lidská sexualita přinést plné ukojení, znalost a prožívání intimní přítomnosti Pána Ježíše Krista během pohlavního tyku. Naproti tomu, pozměnění tělesné struktury lidských pohlavních orgánů z jejich původního umístění, provedené na počátku pseudotvůrci, nedovoluje lidským tvorům žádné pravé obměňování a vzájemné sdílení pravého obsahu prožitku, který má jejich partner.

Takže, nehledě jak moc se o to snažíte, přece nejste schopni prožívat, ba ani se dozvědět, co a jak prožívá váš sexuální partner. Vinou tohoto prokletého uspořádání, nikdy nemůže nastat pravé sjednocení maskulinního a femininního principu. Hlavním účelem náležité sexuální praxe je prožívat toto sjednocení, protože v něm se nachází přítomnost Pána Ježíše Krista co nejsilněji, nejmohutněji, nesrozumitelněji a nejrozeznatelněji. Sama tato nejosudovější, nejrozhodnější a nejdůležitější schopnost byla z lidské sexuality odstraněna. Ve své přítomné souznačnosti je lidská sexualita zredukována na úroveň živočišné kopulace, chtíče a plození lidského druhu. To vše má negativní spoluoznačení. Není v tom nic pozitivního. Plození druhu nemá žádný pozitivní význam, protože je jedině za účelem prodlužování života negativního stavu. Vše, co tomuto usilování napomáhá, nemůže mít kladné vyznění, jak tomu lidští tvorové nesprávně věří.

Jakýkoliv nařizovací nátlak na osobní svobodný projev, ať se to týká čehokoliv, vytváří napětí, hněv, násilí a hluboký odpor. Toto je pravdou zvláště v případě sexuality. Následkem toho, že praktikování lidské sexuality je naprosto převrácené a

nepochopené, nic není normálního v tom, jak se lidský pohlavní život vyjadřuje a projevuje. Všechny známé sexuální úchytky, zvrácenosti a choroby jsou výsledkem tohoto abnormálního postavení, jaké sexualita zaujímá v lidských systémech. Je to nejvíce střežená oblast negativního stavu, chráněná tak, aby nemohlo dojít ke změnám v existujícím chápání, pojmání a praktikování sexuality.

Hlavním problémem, vyvěrajícím z praxe lidské sexuality, je silný pohlavní pud, prožívaný většinou lidských tvorů a přitom zároveň se vyskytující omezení, tabu a náboženské, sociální a právní požadavky, činící náležité splnění sexuálních potřeb nemožným. Další aspekt těchto potřeb je ten, že zfabrikováním neduchovní sexuality, oddělené od pravého duchovního pramene, považované za abnormální, jsou tyto potřeby přechasto samy úchylné, převrácené i jinak abnormální. Toto bylo provedeno záměrně s tím, aby se ospravedlnilo kontrolování společnosti, vnučené lidským tvorům v tomto ohledu. Takto se se vši jistotou zabrání tomu, aby sexuální praktikování nikdy nepřivedlo k objevu jeho pravého spouštěcího a významu, jak se odhaluje v knihách Nového zjevení.

(9)

Lidské problémy se komplikují vinou prapodivného hospodářského systému existujícího na vaší planetě. Aby lidští tvorové byli stále více zaneprázdnění vnějšími faktory svého přežití, které je vzdalují od vnitřní duchovní skutečnosti, byl ustanoven složitý odměňovací systém ve formě vzácných kovů a peněz. Bez peněz se nemůže nic získat pro splnění tělesných, ba i duševních potřeb. Všecko něco stojí. Takže z této situace vyvstává určitá forma duševních problémů - nutková potřeba vlastnit velký počet hmotného zboží, cenností a peněz, což vede k promrhání veškerých snah a energií jejich dobýváním.

Tyto hmotné statky se stávají vládnoucí hodnotou života. Můžeš-li za peníze koupit, co se ti jen zachce, pak čím více máš peněz, tím více věcí můžeš mít, a tím mocnějším a vlivnějším se můžeš stát. Takové usilování činí lidské tvory závislými na penězích či materiálních hodnotách, které jim mohou poskytnout mnoho věcí, jaké by jinak nemohli mít. Takto byla vytvořena prapodivná forma závislosti vůči všem zevnějším, přechodným, dočasným a zkáze podléhajícím hodnotám. Většina lidských činností je věnována získávání takových hodnot. Ale i když lidé znají až příliš dobře ten fakt, že nic zevního, získaného během života na planetě Nula, nebudou moci vzít se sebou do hrobu, že všechny statky musí zde ponechat, přesto se stávají otroky těchto snah.

Faktor závislosti na zevnějších hodnotách je pramenem mnoha lidských problémů. Zavírají se tím dveře k jakýmkoliv duchovním zřetelům. Ježto pravá realita a osud jedincova života zcela závisí na správném duchovním postoji, přehlížení této věci se stává hlavním zdrojem mnohého neštěstí. Tato situace byla pečlivě naplánována jako pojistka k tomu, aby lidé neměli vůbec čas, ani přání či ochotu věnovat se vhodné duchovní aktivitě, jež by je přiváděla ke stav jejich pravé niternosti.

Jakmile se někdo na něco nachytá, pak je nesmírně obtížné zlomit takový návyk. Vhodným příkladem pro takovou ničivou situaci může posloužit závislost na alkoholu a drogách. Profesionální poradci, kteří pracují s alkoholiky a jinými toxikomany, jsou si až příliš dobře vědomi, co všechno se musí provádět, aby se tento návyk překonal. A přesto veškerá struktura lidského života na vaší planetě je budována na tomto typu závislosti v různých formách. Každý je závislý na něčem nebo na někom. Jste závislí na své práci pro vydělání dosti peněz, abyste mohli se postarat o základní potřeby přežití vlastního těla. Závisíte na jiných lidských tvorech, kteří pro vás dělají mnoho věcí. Závisíte na policii, abyste byli ochráněni před nebezpečím zločinných živlů. Bylo

by možno do nekonečna vyjmenovávat všechny případy takové závislosti.

Povšimněte si, prosím, že všechny druhy této závislosti jsou zevního rázu. Něco nebo někdo vnější se postará o tuto nebo tamtu potřebu. Zodpovědnost se přesunuje ze stavu niternosti do stavu zevnějšího. Díky tomuto způsobu života může negativní stav prospívat a žít se lidskými problémy. Tím, že potřebuje lidské problémy pro své přežití, negativní stav vytváří neustále takové okolnosti v lidském životě, v nichž se mohou rodit nové a odlišné problémy a staré úspěšně podporovat a udržovat.

(10)

Jeden z mnoha důvodů, proč nyní existující lidské tělo bylo sestrojeno tak, jak dnes vypadá, je v tom, aby se zajistil zdroj problémů, který by živil život negativního stavu.

Lidské tělo ve své přítomné formě a kondici není nic jiného než samý problém. Nejen že je ze sebe a samo sebou problémem, jak bylo dříve uvedeno, ale vyžaduje ohromnou dávku pozornosti a péče k tomu, aby se udržovalo při životě a relativně zdravé. Uvědomujete si, kolik lidských aktivit se vztahuje k tomuto účelu? Jak mnoho času strávíte pečováním o své tělo? Nejpodivnější na vašem těle je to, že vám vůbec v této věci nedává na vybranou. Svou pouhou existencí vyžaduje od vás pozornost a péči. Požaduje pokrm a nápoj. Vyžaduje odpočinek a spánek. Vyžaduje odstranění výměšků. A přece, nehledě na toto všecko, lidské tělo je v procesu umírání. Jak víte, je lidské tělo mořeno všemožnými zhoubnými mikroby, viry, bakteriemi a takovými cizopasnými buňkami, které jsou připravené je sežrat nebo jsou v neustálém procesu jeho požívání.

Jen se podívejte na uspořádání buněk vašeho mozku - jedné z nejdůležitějších částí vašeho těla. Od prvního okamžiku narození mozkové buňky umírají, aniž se kdy reprodukují. Přitom nikdo neví, proč tyto buňky nejsou schopny se reprodukovat, jak některé jiné buňky v jiných částech těla. Toto je naprosto marnotratný způsob jsoucí a bytí. Zde máme důležitou duchovní souvztažnost. Buňky lidského mozku nejsou schopny reprodukce, protože se nacházejí v nejtěsnější souvztažné blízkosti duchovní skutečnosti pozitivního stavu. Jsou přímým přijímačem života, jenž má dovoleno vstupovat v infinitesimálním množství do lidského těla a udržovat dočasně jeho život. Mozkové buňky jsou nejcitlivějšími prvky - nositeli myšlenkových procesů, což umožňuje duchovním principům života vstup do jedince uvědomělého vědomí. Pro tuto nejtěsnější blízkost k pozitivnímu stavu představují velké nebezpečí pro negativní stav. Aby se tento problém obešel, vyvinuli pseudotvůrci v procesu svých genetických experimentů takový typ mozkových buněk, ze kterých byla odstraněna schopnost reprodukce.

Kdyby mozkové buňky byly schopny reprodukce, pak by potenciál lidského mozku díky přítomnosti všech neporušitelných buněk od chvíle samotného narození až do posledního vydechnutí byl tak ohromný, že by to převýšilo vše, co je známo lidským tvorům. V tak mocném postavení - v nejtěsnější souvztažné blízkosti k pravému zdroji života - bylo by takovému mozku velmi snadné objevit pravou duchovní skutečnost a také pramen a důvod pro aktivaci negativního stavu. Tento objev by znamenal konec negativního stavu. Proto tedy bylo nutné ustanovit rozdílný typ přijímače vědomého života s neustále zmenšujícím se počtem mozkových buněk.

Potřeba mít větší počet takových buněk při tělesném narození než pak v procesu života po fyzickém zrodu vyvěrá - mimo jiné - z toho faktu, že vstup do negativního stavu na naší planetě je událostí co nejvíce komplikovanou, nebezpečnou a ničivou. Menší množství těchto buněk by nebylo s to odolat náporu všech lidských problémů

způsobených tím narozením i procesem samotného rození. Musíte pamatovat, že v tom okamžiku život mozku čelí všem možným eventualitám a silám života v negativním stavu najednou - kdy na něj kosmické paprsky padají přímo. Jakmile se přizpůsobily, mohou pak ty buňky započít s procesem denního odumírání až do chvíle, kdy tělo zemře. Jiné buňky těla tak nehrozí negativnímu stavu, jelikož jejich funkce není v tom, aby byly nositeli myšlenek ani jiných duševních pochodů. Proto mají povoleno regenerovat či reprodukovat se.

Genetická přestavba mozkových buněk tímhle způsobem je učinila krajně zranitelnými a slabými. Nejsou schopny naplno udržovat tělesné funkce a své vlastní funkce na stejné trvalé úrovni. Proto potřebují častý odpočinek a bohatý spánek. Jak víte, nejméně třetina lidského života se stráví v posteli, tj. spánkem a odpočinkem. Nikdo není schopen přežít delší dobu ve svém těle při nedostatku spánku. Žádná z tělesných buněk, zvláště ne mozková buňka, není schopna se udržet na živu bez spánku čili bez odpočinku střídavě s činností. Ze stanoviska duchovního, toto je velmi marnotratný způsob života. Utrácet třetinu, ba i víc z vlastního života na spaní v posteli či odpočívání, svědčí o tom, že je něco velmi špatného v uspořádání života na vaší planetě. Poukazuje to na přítomnost vážného problému velkých rozměrů.

Nicméně bylo lidské tělo sestrojeno tímto způsobem s velmi chytrým záměrem - odebrat lidem co nejvíce času a zaměstnávat je všemi možnými aktivitami, jen aby si nikterak neuvědomili, že existují pravé faktory duchovního života a duchovní skutečnosti. A když jste na smrt unaveni veškerým potýkáním a aktivitami v rámci vašich každodenních lopocení a povinností (udržují vás naživu !), cožpak zbývá chuť na něco jiného, než jít do postele či odpočívat nebo dívat se na televizi atd. ? Čím více jste unaveni a čím více jste zaneprázdnění sháněním živobytí, tím méně je času i chuti zabývat se něčím jiným.

Tato situace navrhuje a utvrzuje lidské problémy víc a víc, protože nedovoluje lidským tvorům, aby si zvolili vhodný životní styl, jenž by byl v souladu s pravými duchovními principy žití. Ve skutečnosti, lidští tvorové tělesně ani nejsou uzpůsobeni, aby mohli žít takovým blahodárným životem. Všechno v jejich struktuře je zaměřeno k neduchovnímu, umrtvujícímu způsobu života. Takovým životem se negativní stav živí a prodlužuje velmi úspěšně a účinně.

(11)

Ohromná omezení a ohraničení, jež jsou vlastní podmínkám lidského života v hmotném těle, vytváří další nepříznivou situaci. Celkem vzato, za těchto podmínek je lidským tvorům zatěžko podstoupit změnu. Mají tendenci zajistit si určité permanentní místo, pozici, práci či životní styl a zabývat se tím až do samého konce svého tělesného života. Vypěstují si návykový typ chování, rutinních procedur s velmi nepatrnými úchytkami v procesu jejich života ze dne na den. Málo se mění za takových okolností. Lidští tvorové se cítí takto velmi pohodlně a nejen že mají odpor k nějakým změnám v tomto ohledu, ale cítí se jimi být ohroženi. Prožívají úzkost a strach, kdykoliv se jim podobné změny vnucují. Jelikož jsou ovládáni nevědomými procesy a neznalostí, stávají se pro ně všechny neznámé faktory jakýchkoliv budoucích změn co nejvíce obávanými situacemi. Lidští tvorové se cítí bezpečně a pohodlně, ponechají-li se věci tak, jak jsou, bez ohledu na to, zda vypadají špatně, či dobře. Cítí se nejistými a nepohodlně, naskytá-li se možnost přerušení rutiny jejich každodenního žití.

Lpění na familiárním, známém a pohodlném životním stylu přivádí je ke stavu stagnace, což ruší jakoukoliv možnost duchovního progresu. Stav stagnace v lidském životě vládne všemi jeho aspekty. Lidští tvorové lpí na těchže názorech, míněních,

filosofických náhledech, náboženstvích. Pijí stejné nápoje, požívají stejný pokrm, stýkají se se stejným typem jiných lidských tvorů, vyprávějí stejný druh příběhů a vtipů, konají stejný typ práce atd. Tato situace je určena faktem, že vinou vrozených ohraničeností struktury jejich těla a duševnosti, je nesmírně obtížné pro lidské tvory být pohyblivými a poddajnými. Musíte-li vzít své tělo se sebou, kamkoli jdete, pak musíte také vzít vše, co je nutné pro opatrování a udržování jeho života. Je daleko snadnější zůstat tam, kde právě jste, nebo se posunout do těsné pozorovací blízkosti toho místa, kde jste již pobývali, než všechno opustit a začít vše znovu na nějakém novém, neznámém místě, situaci, stav či podmínkách (pokud nejste ovšem přitahováni k této změně nějakými hmotnými, finančními, hospodářskými či politickými zřeteli - což jsou vcelku jen zevnější, neduchovní faktory).

Toto je také pravdou i s ohledem na vlastní životní filosofii. Je daleko snadnější držet se až do konce toho, v co věříte, než to zaměnit nějakým jiným, nefamiliárním názorem, filosofií, náboženstvím či jakýmkoli jiným postojem. Jste pevně zaběhnuti ve starých kolejích; máte svůj vlastní kruh přátel, kteří s vámi sdílejí váš životní styl ve všech ohledech. Změnit se a vstoupit na novou životní dráhu znamená mnohdy ztrátu všech starých přátel a zvyků a být na krátkou dobu izolován a oddělen od familiárních a pohodlných podpůrných systémů. Často jste považováni bývalými přáteli za blázny, změníte-li se náhle - a to v jakémkoliv směru - a zanecháte-li životní styl, který byl z jejich stanoviska bezpečný, dobře zaběhlý a úctyhodný. Tedy tento druh postoje proniká veškerým lidským životem. Stagnující stav jejich života jim účinně zabraňuje získat náležitou duchovní uvědomělost pravé skutečnosti života. Povaha negativního stavu je stagnující, protivící se jakémukoli pokroku s výjimkou těch změn, které přispívají jeho udržování a rozkvětu.

Nicméně hlavním terčem nejsou zde tělesné změny, nýbrž duchovní. Negativní stav si nepřeje, aby lidští tvorové měnili svou duchovní orientaci, ať je jakákoliv. Ledaže se to děje ve stejném negativním systému, kde změna je jen zdánlivá, nikoliv skutečná. Negativní stav si přeje, aby lidští tvorové nadále věřili ve své zkresleniny a nepravdy a považovali je za dobré, vhodné, správné a božské. Lidští tvorové si tak ve svých myslích vytvoří sebeospravedlňující postoj k vlastním systémům víry.

Při takovém postoji kdopak chce něco měnit? Mám-li pravdu a všichni se mýlí, proč já mám měnit něco, co je správné, na to, co není správné? Což by to nebylo bláznovstvím? Tento postoj je dalším zdrojem lidských problémů. Lidští tvorové si nechtějí uvědomit, že stagnující podmínky jejich životů dusí i to malounko v jejich pravém duchovním i duševním životě, co příležitostně pronikne přes všechny blokády a ohraničenosti, nasazené strukturou negativního stavu.

Tím, že nejsou dostatečně náležitě ovlivňováni z duchovní sféry svého niterného života, nalézají se lidští tvorové ve víru všemožných problémů. Samozřejmě, jak je tomu u většiny z nich, nespojují zdroj těchto problémů s tímto faktem - vždyť není vědomě očividným - nýbrž to připisují nějakým zevnějším činitelům, jsoucím mimo sféru jejich vlivu. Je vždy snazší obviňovat něco nebo někoho jiného pro vlastní problémy než připustit, že je to váš nesprávný duchovní postoj, který je způsobuje. Taková je povaha negativního stavu. Je řízena zákonem pseudoduchovní stagnace a regrese, nikoliv zákonem duchovní progresse, jak je to v případě pozitivního stavu. Tato situace mezi lidskými tvory viditelně podporuje a udržuje život negativního stavu v jeho nejplnějším rozsahu.

(12)

Hrubé ohraničení v lidském komunikačním systému je dalším pramenem vážných

problémů a nedorozumění existujících mezi lidskými tvory. Lidské výrazové schopnosti myšlenek a citů jsou omezeny slovy, která užívají, když se chtějí vyjádřit. Je ale možno sdílet zcela jiný význam téhož vyjádřeného slova a dojem toho, kdo jej přijímá, může být zcela jiného rázu, než byl v úmyslu toho, kdo jej vyslal. Tato situace v oblasti lidského způsobu komunikace byla záměrně naplánována pseudotvůrci.

Pokud si vzpomínáte, byl původní způsob komunikace - než byl geneticky přestavěn mozek - zcela jiný. Hlasivky neexistovaly. Proces komunikace nebyl od zevnějšku k zevnějšku, jak je to nyní, nýbrž z niternosti k niternostem. Šel z jedné sentientní mysli k druhé sentientní mysli bez použití hlasitě promluvených slov. Takový typ komunikace nepřipouštěl nedorozumění či matoucí způsob sdělování informace. Nikdo nemohl, ba ani si nepřál skrývat své pravé myšlenky a city. Každý byl otevřenou knihou. Všechny ideje byly sdíleny vzájemně bez výhrad. Podobná situace nemohla způsobit problémy ani narušit komunikaci. S takovým to uspořádáním bylo by velice obtížné aktivovat negativní stav. Otevřená komunikace z niternosti k niternosti pomocí idejí a pojmů zrozených v mysli, neobsahuje nevědomý modus ani aspekty neznalosti. To taky vylučuje jakoukoliv schopnost sdělovat jedno a současně si myslit či pociťovat opak toho, co se sděluje.

Aby se negativní stav mohl aktivovat, potřeboval zatajit svůj pravý záměr a původ. Jinak by se nikdy nemohl uvést v činnost. Z této potřeby vyvstala potřeba vyvinutí nevědomých procesů a neznalosti. Bylo tedy nutno polapit sentientní mysl do pastí zvláštních okolností, popsanych v kapitolách páté i šesté této knihy, a tak její pravý duchovní obsah a původ měl zůstat neznám zevní vědomé mysli lidských tvorů.

Problémem je, že v nejniternejší části sentientní mysli - kterou každá lidská bytost má z genů původní sentientní mysli, užitych v procesu křížení s živočišnými geny - je obsažena pravdivá informace o původu a účelu negativního stavu. Proto byla-li by tato mysl otevřeně přístupná a ve stavu volného komunikování s jinou myslí, pak by šance negativního stavu na přežití byly mizivé. Bylo tudíž nutné zfabrikovat zcela rozdílný způsob komunikace, jenž by zcela znemožnil komukoliv objevit pravdu o této i mnohých jiných důležitých duchovních záležitostech. Proto byla vykonstruována zevní modalita komunikování pomocí hlasivek, která omezuje toto komunikování na vědomou mysl při použití smyslu sluchu, umístěného v zevním těle.

Tímto uspořádáním byla docílena negativním stavem ještě jiná důležitá věc, která je zřejmým zdrojem mnohých lidských problémů. Posiluje fakt vrozené izolace a separace, ve které lidští tvorové žijí. Nikdo doopravdy neví, co se přesně odehrává v jiné lidské mysli. Každý je závislý na tom, co je řečeno vnějšími slovy, pomocí vnějších hlasivek a slyšeno vnějším orgánem sluchu - ušima, než na tom, co se myslí a cítí vnitřně. Takto si zůstávají lidé frustrovaně vzdálenými, nehledě na to, jak blízko jsou fyzicky v době komunikování. A ježto zcela často to, co je řečeno, není tím, co se myslí či cítí, anebo dojem ze sdělovaného je zcela jiný, než jaký se vyjadřuje, nutně dochází vinou této situace k nedorozumění, podezírání, paranoii, odcizení, hořkosti, neuspokojenosti a mnohým jiným problémům lidského života.

Všechny tyto problémy jsou symptomy dominance negativního stavu v lidském životě na vaší planetě. Jak vidíte, není ani jedna oblast lidského života, jež by nebyla nasycena problémy vnucenými povahou negativního stav, jenž má v moci všechny jeho aspekty. Je však problémem této situace u většiny lidí, že ji berou za danou, považují ji za normální a přirozený jev.

Můžete být ujištěni, že v této situaci není nic normálního ani přirozeného. Ale tím, že většina lidských tvorů toto považuje za normální a přirozené, pramálo se usiluje o to,

aby došlo ke změně této situace. Tím, že se s tím nic nedělá, lidští tvorové napájejí, podporují a posilují své problémy. Takto má negativní stav zajištěnou stálou nepřerušitelnou podporu, čehož následkem je to, že se lidské problémy budou nadále množit, šířit a objevovat v rozličných nových, horších a nesnesitelnějších formách. Tato situace bude trvat tak dlouho, pokud negativní stav nezničí svého hostitele, z něhož se paraziticky živil.

(13)

Výše popsané uspořádání umožňuje negativnímu stavu cpát lidem do hlavy informace, jaké se jen jemu hodí a jaké jsou žádoucí pro účely negativního stavu.

Nemáte-li o ničem žádné informace nebo jen velice málo informací vycházejících z vašeho vlastního nitra a jste-li tak uzpůsobeni, že všechny zprávy přijímáte zvnějšku, pak zde nemáte na vybranou, než naslouchat tomu, co přichází z vnějších zdrojů informací. Na vstupech informací ze zvnějšku může docela dobře záviset váš život. Nedostatek vhodné informace může vést do stavu naprosté deprivace. Toto záměrné uspořádání vede lidské tvory k zotročující závislosti na informaci, která se přivádí zvnějškem. Když je vaše sentimentální mysl uvězněna a nemá povoleno poskytovat potřebnou a nutnou informaci, musíte záviset na jiných zdrojích, spoléhat se na ně či na ně obrátit svou pozornost.

Komukoli se naskýtá velmi málo příležitostí k tomu, aby mohl prodiskutovat či prozkoumat, jak platná je přijatá informace, přijatá ze zvnějšku. Musí se tomu slepě věřit. Tohle jde snadno, protože na tom mnohdy závisí život. Životní závislost na něčem je nejmohutnější vzpruhou. Co nevidět si navyknete věřit v pravdivost jakékoliv informace, přicházející z vnějšku, aniž byste zkoumali její pramen či spolehlivost. A stane-li se, že nějaká informace se k vám dobere zvnitřku, pak budete nakloněni ji přehlédnout, zvláště nebude-li ladit s obsahem zevní informace. Bude-li váš život záviset na vnějších vstupech, pak niterný zdroj bude automaticky potlačen a přehlédne se jako něco rušivého a obtěžujícího. Přece váš život nezávisí na tom, co vychází z niternosti (aspoň si to myslíte !). Mohlo by se to dokonce považovat za šílenství. Tak se stane návykem očekávat vše zvenčí, ze zevního zdroje.

Nyní budiž řečeno, že v pravém spoluoznačení duchovních principů neexistuje žádná informace ze zvnějšku, která má platnost. Namísto toho je prostředkem vyjádření a projekce toho, co je obsaženo v niternosti. Toto je ten pravý duchovní řád. Tak je tomu v říši pozitivního stavu. Zvnějšnost je prodloužením a procesem niterného a nemá vůbec nezávislé jsoucno ani bytí. Za těchto okolností by však žádný negativní stav nemohl být náležitě aktivován či dlouho zůstat na živu. Proto bylo nutno oddělit a izolovat to zevnější, uzavřít přístup k niternému, krmit to zevní všemožnými falešnými, převrácenými, zprzněnými a zmrzačenými informacemi a učinit lidské tvory na nich závislými.

Oddělení od pravého pramene, přijímají lidští tvorové to zevnější jako jedinou spolehlivou skutečnost, která jim může dát potřebnou informaci, nutnou pro jejich přežití. Takže teď se může manipulovat s lidskými tvory všemožným způsobem a podle libosti, čili jak se to hodí potřebám negativního stavu !

Nemajíce žádnou náležitou informaci o pravé skutečnosti života, jsou odloučeni od svého niterného pramene a od pravých duchovních principů, jsou lidští tvorové vystaveni jen samým problémům. Těmito problémy jsou živeni pod rouškou náležité a platné informace přicházející zvenčí.

Takže ve většině případů vyvěrají lidské problémy z této ničivé izolovanosti, separace a odštěpení jejich Nejniternější duchovní mysli od jejich uvědomění a uvažování a od jejich pravých duchovních principů a idejí, jakožto i od poznání skutečnosti, že byli učiněni závislími na něčem, co nemá samo sebou ani ze sebe žádnou realitu.

(14)

Jak již bylo uvedeno mnohokrát dříve, je jedním z hlavních snah negativního stavu držet v tajnosti svůj původ, účel a povahu, maskovat je a skrývat. Toto je jeden z mnoha důvodů, proč lidští tvorové jsou uzpůsobeni tak, jak jsou. V této prazvláštní struktuře neexistuje žádné uvědomělé vědomí ohledně věcí, jež mají co dělat s tímto předmětem.

Jelikož lidští tvorové žijí v takové nevědomosti o pravých faktorech původu téměř všeho v jejich životě, žijí v naprosté nejistotě vůči všemu. Tato nejistota prosakuje všemi aspekty jejich života. Stav nejistoty je nesnesitelný pro lidskou mysl. Ježto je chronickým stavem lidské existence, stala se něčím, co je v pozadí mnohých lidských problémů.

Dalším aspektem tohoto problému je chronický nedostatek náležité zpětné vazby výsledků, důsledků a následků lidských záležitostí a aktivit. Nikdo neví s jistotou, co může očekávat od kohokoliv či čehokoliv. Zpětná vazba, kterou všichni očekáváte, se buď neobjevuje, nebo je zavádějící. Toto jen více podporuje stav vaší chronické nejistoty. Ať se zde znovu zopakuje: nic není jistého v lidském životě. Nic nelze spolehlivě předpovídat. Očekávání lidí jsou velmi vzácně splněna, a nebo se splní zcela neočekávaným způsobem.

Nemajíce žádný bod jistoty, žádný spolehlivý zdroj informací a zpětné vazby končí lidští tvorové buď v zoufalství a depresi či rezignaci a lhostejnosti, a nebo se jednoduše vzdají. Někteří spáchají sebevraždu. Tato situace napomáhá ke vzniku mnohých vzájemných problémů, s jakými se lidští tvorové ve svém životě setkávají. Toto je jedna z mnoha tváří povahy negativního stavu.

Tato situace působí u lidských tvorů dojemem, že ať se v jejich životě stane cokoli, vše se děje pouhou náhodou, a že mají pramálo moci nad svými osudy. Je-li tomu tak, pak neexistuje v multivesmíru žádné přímé plánování ani rozhodující síla, jež by poskytovala potřebnou příležitost pro sebe řízení. Vše je ponecháno nepředvídatelné náhodě. Tato nepředvídatelná náhoda, jež vládne jednotlivcovým životem, svědčí o tom, že i jeho vlastní život a jsoucnost a bytí jsou také pouhou náhodou. Takto tedy se ustanovují neduchovní principy a vznikají a přinášejí své plody pochyby o existenci čehokoli, co vládne životem multivesmíru. Zřejmým faktem v této situaci je to, že tyto druhy vnímání reality a životních stylů byly do nejmenších podrobností pečlivě naplánovány.

Lidským tvorům je zatěžko uvěřit, že bez zřejmé moci nad osudy svých životů, podléhající vládě principů nepředvídatelné náhody a statistické pravděpodobnosti, je tato situace ve skutečnosti ne plodem náhody, ale vynálezů a snah sentimentní mysli. Pokud si vzpomínáte, pseudotvůrci, aby to vypadalo jako náhoda - zničili všechny stopy své existence a nasadili blokády okolo pravé mysli lidských tvorů, aby se nikdy nemohlo objevit, proč věci jsou tak, jak jsou. Kdo může prokázat, že se něco takového vskutku přihodilo ?

Tato situace je zřejmou odpovědí na otázku, jak by život vypadal, kdyby vyvěral z jiného pramene, než z Pána Ježíše Krista a Jeho/Jejích pravých duchovních principů. Jinými slovy: Jak by vypadal život, kdyby se odvozoval z pozice čisté náhody,

nepředvídatelnosti, statistické pravděpodobnosti, nejistoty a bez jakékoliv zpětné vazby z pravého zdroje života. Životní styl lidských tvorů na vaší planetě a po celé zóně vymístění je názorným a konkrétním zpříkladněním odpovědi na tuto otázku.

(15)

Ježto lidští tvorové nemají žádnou, nebo jenom nepatrnou pravou duchovní uvědomělost niternosti, nevěnují příliš mnoho pozornosti tomu, co se děje v jejich nitru. Jejich sklon dívat se navenek, k zevnímu prameni pro všechny odpovědi na své otázky - což je podporováno a mnohonásobně zesilováno existující strukturou jejich života - přivádí je k pevné víře, že oni nejsou zdrojem svých vlastních problémů. Jako vše, tak i problémy přicházejí zvenčí. Tímto postojem přichází lidští tvorové k závěru, že oni nemohou být opravdu zodpovědny za své problémy, neboť nemají pod svou kontrolou to, co se děje mimo nich, a že problémy nemají buď žádný, nebo jen velmi malý duchovní souznanek či původ.

Toto je záměrný přesun. Vezměte jako příklad běžnou chřipku či nastuzení, jímž tak snadno a neustále vy, lidští tvorové, podléháte. Kdykoliv dostanete chřipku či rýmu, pronášíte velmi důrazně: „Tato chřipka řádí kolem, a já jsem ji chyt.“ Jak vidíte, přišla chřipka zvenčí. Chytili jste ji od někoho jiného. Nejste za to zodpovědny, že ji máte. Byla vám vnucena, aniž jste o to prosili. Byla naprosto mimo vaši kontrolu, nad vaše síly.

Takto lidé definují a vnímají většinu svých problémů. Velmi zřídka jim vstoupí na mysl, že by snad mohli být, opravdu snad, zodpovědny za něco, co se děje v jejich životech. Přesunou nebo přenesou odpovědnost na nějaké zevní okolnosti, jež jsou mimo jejich kontrolu. Toto je snadná cesta, jak se vykrotit ze šlamastiky.

Jak si vzpomínáte, je v povaze negativního stavu obviňovat pozitivní stav ze všech svých běd a problémů. Negativní stav předpokládá, že kdyby neexistoval pozitivní stav, nemusel by mít žádné problémy. Problémem negativního stavu je pozitivní stav. Proto negativní stav nemůže být zodpovědný za cokoli, co se přihodí v životě negativního stavu. Vyřadíte pozitivní stav a všechny problémy zmizí.

Takové filosofování je daleko více zřetelné a otevřeně prohlašované v jiných oblastech zóny vymístění a všech pekel. Není tak zřejmým na planetě Nula pro její podivné postavení. Na vaší planetě se tato situace demonstruje více nepřímou formou, skrze výroky a vyznání některých lidských tvorů, že kdyby Bůh měl existovat, pak by nedovolil něco podobného. Takto s oblibou někteří lidští tvorové odmítají převzít plnou zodpovědnost za vlastní život. Tedy musíte považovat Boha za neexistujícího, když dochází k tak ukrutným a ohavným událostem. Anebo ho musíte obvinít, existuje-li, že je krutým a bezohledným, když dovoluje, aby se tyto věci udály. Avšak ve zbytku zóny vymístění, jež je stavem úplné negativity, není zábran neomezeně prohlašovat, že je to pozitivní stav, a tedy Bůh, kdo je vším viněn.

Toto přesouvání a přemísťování zodpovědnosti a nacházení příčin všech lidských problémů v nesprávném prameni umocňuje všechny lidské problémy a způsobuje, že nové neustále přicházejí na svět. Aniž si lidé uvědomí, kde je pravý zdroj jejich problémů - jak definováno na začátku této kapitoly - a aniž se ujmou plné zodpovědnosti za své životy a za vše, co se jim stane, bez ohledu na to, co to je, i bez ohledu na to, jak se to jeví, že je to mimo jejich kontrolu, nebudou prožívat nic jiného než samý problém, víc a víc problémů. Tímto nesprávným postojem silně podporují a udržují život negativního stavu.

(16)

Hlavním zdrojem lidských problémů je zvířecí čili živočišná součást jejich vybavení. Pokud si vzpomínáte, pseudotvůrci během své genetické experimentace dokázali odstranit devadesát pět procent (95 %) všech aspektů pravé sentientní mysli. Pět zbylých procent (5 %) bylo podrobeno fúzi s devadesátipěti procenty (95 %) živočišných. Výsledkem byl hybrid ve formě jeskynního člověka, rodič moderních lidských tvorů. Problém s touto situací je v tom, že lidští tvorové považují svou animální část za úplně lidskou. Je-li lidská, pak je přirozená a normální. Proto se nevykládá žádné úsilí zbavit se živočišných sklonů, považovaných za lidské.

Nejobecnějšími rysy živočišné povahy jsou strach, úzkost, agrese, útočnost, zbabělost, podezřívavost, územní nároky, touha ovládat a vlastnit, odmítání a ničení. Tyto rysy jsou považovány za lidské, vlastní lidské přirozenosti. Lidští tvorové si neuvědomují, že před tím takové rysy, stavy a emoce NEBYLY žádné sentientní entitě jako přímá zkušenost známy. První nepřímá zkušenost s těmito rysy uzrála ve chvíli, kdy se pseudotvůrcům podařilo zfabrikovat první zvíře nadělené těmito rysy. Později, po zkombinování genů tohoto jedinečného živočicha s geny sentientní mysli, bylo prožívání těchto nepříznivých stavů přístupno sentientní mysli, uvězněné v tom živočišném těle.

Takto se vešla do jsoucna a bytí taková situace, kdy všechny nepříznivé rysy se začaly považovat za lidské a kdy živočichové byli povýšeni téměř na lidskou úroveň tím, že lidští tvorové se rovnali zvířatům.

Ocitáte-li se v této šlamastice, je pro vás nesmírně obtížné neprožívat tyto odporné rysy. Přes všechna úsilí zbavit se jich, přicházejí náhle bez varování. Pro svou zdánlivou autonomii uvnitř lidského systému jsou tyto rysy viděny jako něco nevyhnutelného, co plní nějakou ochrannou funkci, kterou lidská vědomá mysl málo chápe. Toto je destruktivní systém v lidském životě. Dvě životní formy, které nemají nic společného, byly násilně dány dohromady a spojeny. Výsledkem byla aktivace negativního stavu a výroba lidských problémů, jak bylo dříve připomenuto, to byl - dle starého pojmání termínu - největší hřích. Zničil v lidských tvorech pravé podobenství a pravdivý obraz Boží.

Duchovním problémem zde je to, že lidští tvorové ve své přítomné formě stále ještě mají za to, že jsou podobenstvím a obrazem Božím. Je-li tomu tak, pak jakého to máte Boha? Boha, který je rozhněvaný, nenávidící, zuřivý, žárlivý, trestající či mstivý, občas milující, Laskavý a milosrdný. Máte zde rozporné pojmání Přirozenosti Boží stejně tak, jak lidská přirozenost je rozporná, jsouc fúzí dvou nesouhlasných elementů. Stalo se tedy to, že pro ospravedlnění jsoucna a bytí takových lidských tvorů bylo nutno nadále usuzovat, že lidští tvorové byli stvořeni podle podobenství a obrazu Božího. Ve skutečnosti lidští tvorové ve své nynější pozici zfabrikovali boha podle vlastního podobenství a obrazu, když do něho promítli všechny své rysy a zároveň ho pohodlně učinili zdrojem všech svých problémů, jakož i štěstí (čili toho všeho, co lidé vůbec považují za štěstí).

Takto tedy můžete přisoudit původ negativního stavu Bohu, a ne jinému prameni. Může-li Bůh být rozhněvaným, nepřátelským, trestajícím, ničivým, žárlivým a krutým a současně milujícím, laskavým, moudrým, milosrdným a trpělivým, pak musí být původcem obou stavů. Je-li tomu tak, pak negativní stav je definitivně rovný pozitivnímu stavu, a proto musí negativní stav trvat navěky. Ať děláte cokoli, nemůžete se osvobodit od vlivu negativního stavu. Vždyť věříte-li, že jste ovlivňováni Bohem, pak musíte přijmout fakt, že podléháte také vlivu negativního stavu, protože je

to přece Bůh, kdo je taky pramenem negativního stavu. Situace je beznadějná. Bez ohledu na to, co si lidští tvorové namlouvají, nebo co říká Bible o věčném spasení a o nebeském blaženství, fakt zůstává faktem. Bůh je v lidském pojetí naplněn negativními city a emocemi, a kdopak ví, v jakém vrtochu se náhle na někoho vrhne. Konec konců je Bohem, a tedy může dělat co Mu je libo. Toto je nevyhnutelný závěr, vyvěrající z výše uvedených úvah. Nezapomeňte však, že toto pojmání Boha je podporováno doslovnými výroky v Bibli Svaté, jež je považována za Slovo Boží. A kdo se opovází hádat se se Slovem Božím ?

Takto vypadá past negativního stavu, v níž jsou lidští tvorové polapeni. Toto je pramenem jejich problémů - mylné pojetí Přirozenosti Boží.

Co si nikdo neuvědomuje, je to, že nyní existující lidští tvorové jsou úplným pokřivením a zmrzačením pravého obrazu a podobenství Božího. Je v nich velmi málo, ba jestli vůbec něco, co přichází z toho obrazu a té podoby. Bylo to záměrně zničeno během genetické fúze, jak je vylíčeno v této knize.

Jakmile pseudotvůrci uspěli v tomto nadmíru pustošivém a hříšném pokusu, prohlásili nepravdivě svůj výtvar za podobenství a obraz pravého Boha, aby tak odvedli lidské tvory od možnosti přijmout skutečného Boha a Jeho/Její pravou Přirozenost. Toto bylo dovoleno z důvodů, zjevených jinde v této i jiných knihách Nového zjevení.

Jediný konečný zdroj všech lidských problémů může se tedy nalézt v situaci, jež byla krátce vylíčena v tomto bodě.

(17)

Složitým faktorem lidských problémů je to, jak lidé vnímají a pojmají duchovní život a strukturu pozitivního stavu. Tento bod má přímou spojitost s předešlým bodem. Předpokládáte-li nesprávně, že nyní existující lidští tvorové jsou pravým podobenstvím a obrazem Božím, pak veškerá duchovní pojetí, náboženství a to, jak lidští tvorové vnímají život na nebesích, bude ovlivněno tímto falešným usuzováním. Takže jejich očekávání, naděje a projekce budou něco docela nerealistického, neboť ve skutečnosti není nic v duchovním světě pozitivního stavu, co je lidsky možné. Odvozujete-li vše z nepravého duchovního pramene, pak skončíte tím, že budete pojímat všechno, co je duchovní, v nesprávných termínech, nesprávně chápaných.

Osudově rozhodující věcí při fabrikování lidských tvorů v nepodobenství a ne-obrazu Božím bylo vyvinout falešné duchovní principy, které by neměly nic společného, nebo jen velice málo, s pravou duchovností. Tento krok byl nutný, neboť šlo o to, aby se prokázalo, že život může být započat také z falešných duchovních principů, anebo z vůbec žádných duchovních principů. Konec konců, zfabrikovali-li lidští tvorové boha podle vlastního podobenství a obrazu, pak takový bůh ve skutečnosti nemůže existovat, protože je pouhou fantazií či projekcí lidského myšlení, vyvolanou přáním. Proto tedy všechny duchovní principy, odvozené z takového boha, jsou fakticky neduchovní, ježto žádná pravá duchovnost neexistuje. A jestli náhodou někteří lidští tvorové si zvolí věřit v Boha, pak to bude také přijatelné, protože jejich víra bude založena na nesprávném předpokladu, že jsou jeho podobenstvím a obrazem. Je-li tomu tak, pak jejich bůh je taky podobenstvím a obrazem lidských tvorů, což je logické oběma směry.

Není tudíž nebezpečné dovolit lidským tvorům věřit v takového boha. Ve skutečnosti opak je pravdou: Taková víra v takového boha drží je ještě ve větší vzdálenosti od pravého Boha než žádná víra v existenci jakéhokoliv Boha.

Tato logika je nevyvratitelná. Navíc produkuje tato situace rozličné spiritualistické trendy, které ještě více štěpí lidské tvory na všemožné frakce, z nichž každá tvrdí, že

její bůh je tím pravým a že bůh všech ostatních je falešný. A toto tedy vskutku udrží lidské tvory ještě ve větší vzdálenosti od přijetí pravé Přirozenosti skutečného Boha.

Donedávna vytvářela tato situace v intermediálním světě prapodivné okolnosti. Všichni lidští tvorové, přicházející z vaší planety, očekávali, že tam shledají životní styl, jenž by byl v souladu s jejich převráceným, zprzněným a zfalšovaným obrazem toho, jak takový život by měl vypadat. Bylo jim dovoleno, aby zde vytvořili různé společnosti, založené na těchto nesprávných principech, a přitom věřili, že se nacházejí v nebi. Tento stav udržovali tak dlouho, než jeho bláznovství naplnilo svou míru a dokončilo se potřebné duchovní poučení. Potom byli souzeni a umístěni do různých podmínek souhlasných s jejich falešným duchovním pojmáním. Pokud si vzpomínáte, typická lidská éra v intermediálním světě nedávno zcela skončila a žádný nemá povoleno zůstat tam dost dlouho, aby mohl zformovat takové podivné společnosti. V té době došlo k posunu v duchovním stavu veškerého multivesmíru ve Stvoření, který trvale zrušil zmíněný stav. Nicméně je dovoleno, aby tato situace ještě pokračovala na čas, časy a poločas ve veškeré zóně vymístění, všech peklech a na planetě Nula.

Tím, že nemá k dispozici žádné vhodné pojetí duchovních principů s jejich účinným aplikováním, končí lidský život jen v samých problémech. Ano, následkem této situace je vznik, udržování a navrhování lidských problémů.

(18)

A nakonec vstoupil v jsoucno a bytí nový zdroj lidských problémů. Tento zdroj se vztahuje na jev Nové přirozenosti Nejvyššího, jenž se stal povšechností Pána Ježíše Krista. Pokud si vzpomínáte z předešlé kapitoly, tento fakt vyžaduje, aby všechny sentientní entity ve veškerém Stvoření podstoupily proces duchovní transformace kvůli sladění s touto novou přirozeností, aby tak mohly být ve spojení s Pánem Ježíšem Kristem způsobem více osobním, soukromým, intimním a vždy více duchovním. Dopad této změny na vaši planetu a celou zónu vymístění je v procesu příprav pro své projevení se. Samozřejmě, bude mít nepříznivé účinky v daleko větším rozsahu, než jaký zde kdy byl dříve. Nová přirozenost Pána Ježíše Krista přivádí negativní stav do šílenství v jeho zuřivém vyvracení, popírání, zavrhování, přehlížení a maření jakékoliv možnosti přijetí této Přirozenosti. Ta znamená především tyto tři věci:

(1)

Těsnou blízkost Pána Ježíše Krista k negativnímu stavu jako první krok k začátku konečné eliminace negativního stavu.

(2)

Zmobilizování všech sil negativního stavu k boji proti přijetí pravé Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista kýmkoliv v jeho doméně.

(3)

Příprava k propuštění pseudotvůrců na svobodu.

Každý krok znamená větší stupeň problémů lidských tvorů a vznik nových, dosud neznámých (jeden z takových nových problémů se objevil ve formě Získaného syndromu imunní nedostatečnosti - AIDS).

Jak si vzpomínáte, čím více Pán Ježíš Kristus zkracuje vzdálenost mezi pozitivním a negativním stavem, tím více se ukazuje šeredná a prohnílá povaha negativního stavu. To znamená více problémů pro všechny, co se nacházejí v negativním stavu a na

planetě Nula, protože odhalení negativního stavu se, děje zintenzívněním všech problémů. Na druhé straně, čím více negativní stav mobilizuje své síly proti pozitivnímu stavu, tím intenzivnější je dopad na jeho obyvatelstvo a následovníky. Čím surovější dopad, tím hrozivějšími se stávají problémy.

Propuštěním pseudotvůrců na svobodu započne krat'ouunká éra, kdy negativní stav zcela vyhraje taky na vaší planetě, čímž se problémy naposledy nakupí v nepředstavitelné, nejzazší vážnosti.

Když se to stane, negativní stav vyčerpá svou užitečnost, jeho hříšná existence dojde svého konce a všechny lidské problémy přestanou existovat. Více o lidském životě v příští kapitole.

„Ten/ta, kdo má uši k slyšení, ať naslouchá tomu, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole.“